Ára: 1 forint
1959. június 11.
XV. évfolyam 24. szám.

Ludas Matyi

Szegő Gizi rajza

— Ne haragudjék horgász bácsi, de nem kapunk halat a csarnokban...

Török vendéglő nyílt Egerben

Sándor Károly rajza

Egy fiatalember, aki régi törökmódra akar vacsorázni.

Lebilincselő műsor

Hegedűs István rajza

Használt holmi

Ülök az íróasztalom mellett, előttem fölvágott, tiszta papír. Kis, színes cikket akarok írni. De miről? Tollam tétovázva libeg a papírmező felett, mint egy helikopter, hol is szálljon le. Hol és mire? Egyszerre csengetnek. No, hála Istennek. Ezért is célszerű, ha a költő otthonában várja az ihletet. Ha nem jön, megszólal a csengő, valaki jön, zavaró repülés, kész a kifogás.

Kimegyek. Feleségem is kifut az előszobába, kinyitja az ajtó kisablakát. Rekedt hangot hallok:

— Javítani! Asztalt, széket, fazekat, kárpitot, zárat, bollert!

A bojlerből lett boller után megrándítom a vállam. Minek javítsam ki, hiszen ő jött javítani.

— De nem nálam — mondom a feleségemnek, és viszszamegyek az asztalomhoz, az elhagyott ihlethez.

Pár perc múlva jön a feleségem:

— Apukám. A hokedli lába törött... két fazék lyukas... a kamrában a kapcsoló... a nagy polc... ez az ember mindenhez ért.

— Bollert mondott a bojler helyett. Nem kell.

— Mit akarsz? Ki javítsa meg a bojlert? Egy klasszika-filológus?

— Jó, gyerünk. Javítsa meg.

Ott áll az előszobában. Mintha nem is élő alak lenne, sokkal inkább csak egy rajz. Illusztráció. Egy Howard regényhez. Igen, ez ő, Piszkos Fred, a kapitány. Csak nem olyan mulatságos. Rekedt, fogatlan, borostás, rongyos és olyan komoly, hogy evvel a pofával és evvel az ancuggal lehetett volna docens is, ezerkilencszázharminc táján, amikor havat lapátoltak a diplomások. Látja, hogy körülvizsgálom. Lábat vált és felhúzza a szemöldökét:

— Hát nem a Ritzbül gyüttem!

Nyert.

— Mutasd meg neki a javítani valókat — mondom a feleségemnek. Odasúgom: — De azért vigyázz. Ne hagyd magára!

Megyek vissza az asztalhoz, a fehér papírhoz, múzsáimhoz. Bizony a hölgyek tovább sztrájkolnak. Mint a Lysistrata, illetve a „Lüzisztráté" és társai Athénben. Nem adnak nekem még csókot se. Eltelik félóra, két óra, három. Belibeg a feleségem.

— Otthagytad egyedül? — kérdezem riadtan.

— Ezt? Gyere ki!

Kimegyek. A hokedli megjavítva. Mint az új. Két fazék megfoltozva. Mint az újak. Villanykapcsoló rendben. Fregoli huzaljai feszülnek, mint a húrok a lanton.

— Mit kér?

— Negyven forint.

Leteszek neki ötvenet.

Szedelőzködik.

— Hanem — dadogja — ott látok még valamit. — Rámutat a szétmálló szemétládára. Megcsinálom aztat is. Nem is köll pénz. Ha volna valami használt holmi. Ócska nadrág, cipő, ing cakókabát. Bármi.

Még nem tette el az ötvenet. Ott gyűrődik az asztalon.

— Ezt is visszaadnám!

Feleségem rámnéz. Ezt mondja a tekintete: „Látod, derék ember." Futok be a szobába és kiveszek a szekrényből egy elaggott felöltőt. Ott duzzogott úgyis, mert a Bizományiban megsértették egy nevetséges összeg ajánlatával. Őt, az angol szövetből készült kabátot.

A derék ember dadogni akar valamit, nem várom be. Sietek vissza a szobámba. No, most már jót is tettem, könyörüljetek rajtam ti, múzsák. Ők nem jönnek. Fix múzsám jön, a nej. Mellette a derék ember.

— Azt mondja a bácsi — szól a feleségem meghatottan és némi büszkeséggel is, hogy ő bizony jobb emberismerő, mint én — adjál neki egy igazolást, hogy a kabátot tőled kapta, ajándékba.

— Mer, hogy netalán tán — toldja meg az ember — megfognak az utcán, hogy loptam. Mer, hogy hogyan kerül hozzám ez a finom kabát. — És végigméri önmagát, fitymálva, mint egy idegent.

Megírom az igazolást. Gépen. Ráírom a nevemet is. Foglalkozást, címet. Még a telefonszámot is.

Elmegy a borostás bácsi.

Ez az eset hetekkel ezelőtt történt. Már csaknem elfelejtettem. Ma felhívtak telefonon a kapitányságról. Iksz nyomozó. Megkért, menjek be egy bizonyos ügyben, tanúnak.

Bementem.

— Ezt az elismervényt ön írta?

A régen írt cetlit mutatták, a kabátról. Kicsit már gyűrött volt az írás, rongyos is.

Aztán elém tettek egy vadonatúj lódenkabátot.

— Ez volt a kabát?

— Nem!

Behívták a „derék" embert. Nem volt nehéz felismerni. Pedig a szeme most kissé ferdén állt. Részeg volt talán, vagy meghunyászkodó, nem firtattam még magamban se. Megtudtam, hogy több kabátot is legitimált az én nyugtámmal, amíg rajtavesztett.

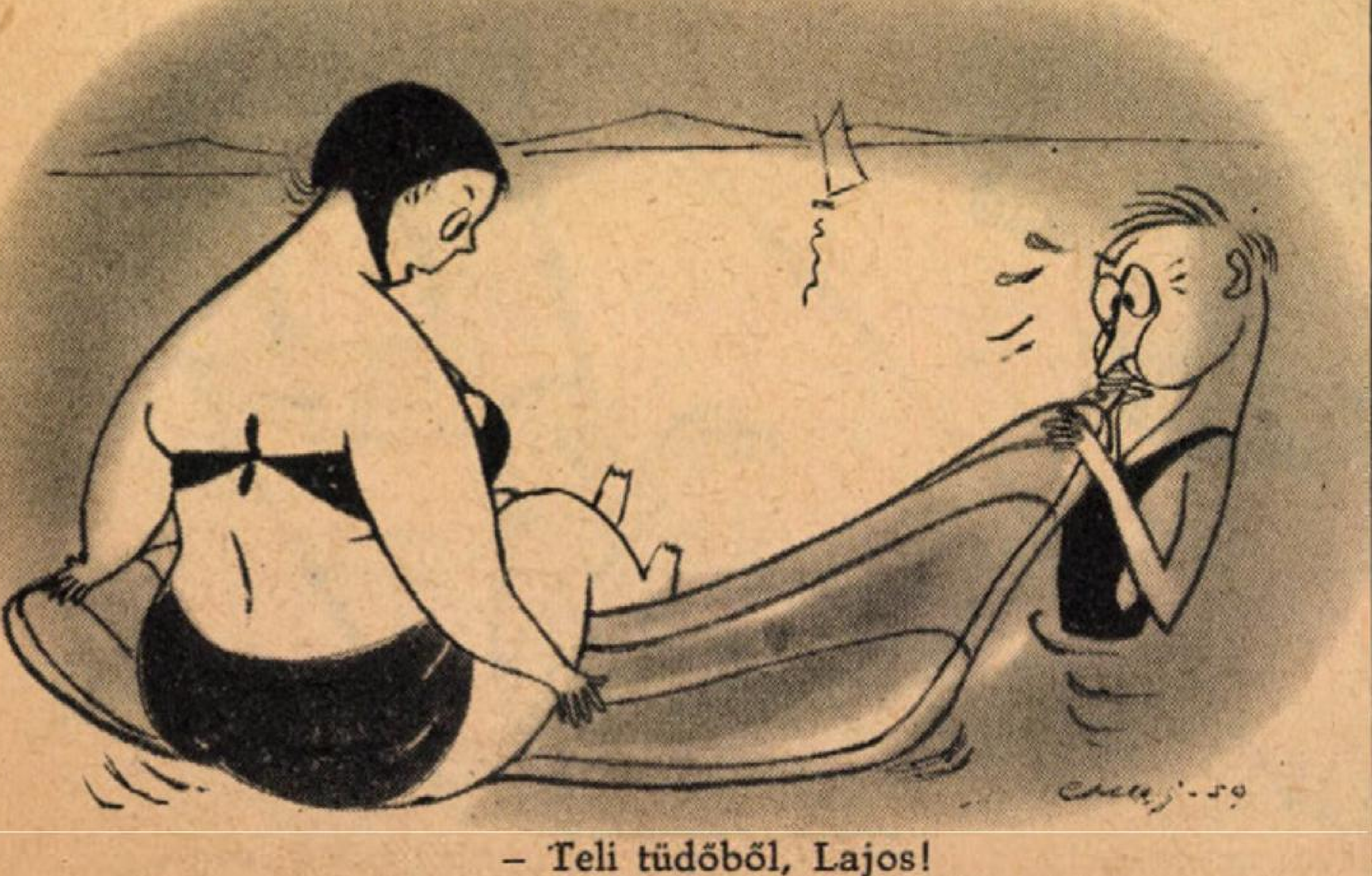
Romlott, haszontalan ember volt. Kivetni való. De az is lehet, hogy én vittem a bűnbe. Az elismervénnyel, mely igazolta őt.

Azért mondom, csínján bánjunk az elismeréseinkkel. Ez a tanulság? Nem, ez a színes cikk vége, amely íme, mégis megszületett.

Boross Elemér

Gumitutajok készülnek

Erdei Sándor rajza

– Teli tüdőből, Lajos!

Dupla VAGY SEMMI

Kimondom kereken: pedagógiai okokból teljesen helytelennek tartom a „Dupla, vagy semmi” játékok rádióközvetítését. Miért? Mert lejáratja a szülők tekintélyét. Lejáratja? Nem, aláássa. Azonkívül csökken a szülők iránti kötelező gyermeki tisztelet. Csökken? Csökken. Mi lesz ennek a vége? Nem tudom.

Itt van például az én esetem.

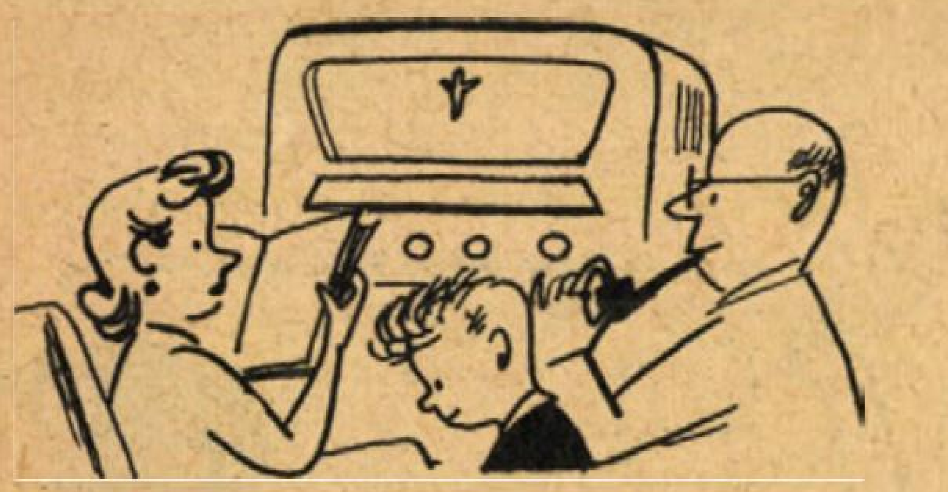
Valamelyik este a rádió mellett ültünk: a feleségem, a fiam és én. Idilli kép: a pipáját tisztító családfő, a könyvét olvasó fiatalasszony és a szalvétagyűjteményét rendező gyermek. Egyszerre csak bemondták, hogy „Dupla, vagy semmi” játék következik. „Na, ez érdekes lesz!” — mondtam a fiamnak. — „Figyelj jól oda, sokat tanulhatsz.” Nyugodtan vártam az első kérdést. Tisztában voltam azzal, hogy tudásom véges, de azért erősen bíztam képességeimben. Jóleső érzéssel nyugtáztam magamban, hogy még azt is tudom, mikor volt a thermopylaei ütközet. Nem mindenki tudja...

Sajnos, nem azt kérdezték. Egy furcsa, különös hangzású hangszer nevét kellett kitalálni.

— Ukulele — mondtam habozás nélkül és diadalmasan körülhordoztam tekintetemet.

A fiam tisztelettel pislogott fel rám és nagy gyönyörűséggel mondta utánam a szót. Egy pillanattal később azonban kiderült, hogy nem ukulele volt, hanem nyenyere. A feleségem gúnyosan mosolygott. De én nem hagytam magam. Idegesen, fülig pirosan megmagyaráztam, hogy izé, én tulajdonképpen nem tévedtem: ukulele magyarra lefordítva annyit jelent, hogy nyenyere. A feleségem gúnyosan fölnevetett és kiment a szobából. Ingerülten néztem utána. Fogadjunk, hogy nem tudná megmondani, hogy mikor volt a thermopylaei ütközet.

A következő kérdés előtt már nyugtalan voltam. Drukkoltam, mint hajdan számtanórán. A torkom kiszáradt, szívem az agyamban vert. Jaj, csak a thermopylaei ütközetet kérdeznék! Magamon éreztem a fiam átható, vizsgálódó tekintetét. Állandóan csak engem nézett, mutatóujját szájában tartva. Volt valami tiszteletlen a nézésében. Vagy talán csak képzelődöm? Agyamban nevek, évszámok, kapuszámok és telefonszámok kavarogtak. A második kérdés így hangzott: „Ki az az énekes, akinek

a hangját hallják?”

— Caruso — mondtam rövid gondolkozás után.

Nem Caruso volt. Fleta.

Énekes, az énekes — mondtam magamban cinikusan. A fiam arcán mosoly suhant végig. Finom, tapintatos mosoly. Talán más nem is vette volna észre. Dühbe gurultam és megmagyaráztam a kölyöknek, hogy azért nem adtam helyes választ, mert nem tudtam koncentrálni.

— Koncentrálni, az annyit jelent, édes fiam, hogy összpontosítani — magyaráztam oktató hangon. — Összpontosítani a gondolatokat. De én nem tudtam összpontosítani, mert te állandóan néztél engem és lógáztad a lábadat... Nem, így nem lehet gondolkozni...

Bár csak a thermoplyaei ütközetet kérdeznék. De nem fogják kérdezni, amilyen pechem van. Lehet, hogy a rádióban sem tudják, mikor volt a thermopylaei ütközet. De én tudom. Időszámításunk előtt...

Nem azt kérdezték. Úgy látszik, pikkelnek rám. Arra kellett felelni, mikor kezdte el adását a Telefonhírmondó. Nem tudtam: öt évet tévedtem. Megszégyenülten, zavartan, lehajtott fejjel álldogáltam a rádió előtt, mint hajdan a táblánál. A feleségem színpadiasan kacagott a konyhában: ha-ha-ha. A fiam most leplezetlenül, szemtelenül vigyorgott. Bele a képembe. Ez azelőtt nem fordulhatott volna elő. Nem hiszem, hogy Jákob pátriárka tizenkét gyermeke valaha is belevigyorgott volna atyja képébe. Micsoda idők!

— Ne vigyorogj! — kiáltottam a fiamra. — Tudd meg, hogy nekem volt igazam. A rádió tévedett. Helyreigazítást fogok követelni! — vertem az asztalt. — A rádió is tévedhet. Emlékezz csak vissza, fiam, hogy egyszer, amikor kirándulni akartunk menni, a rádió azt jósolta: esni fog. És esett? Nem esett. Milyen idő volt? Gyönyörű.

A fiam szótlanul hallgatott végig. A szemét figyeltem: hisz-e nekem. Megdöbbenve láttam, hogy gyanakodva néz rám.

— Ezek nem is nehéz kérdések tulajdonképpen — dadogtam. — Egyáltalán nem nehéz kérdések. Vedd tudomásul, hogy én még nehezebb kérdésektől sem ijedek meg. Kérdezd meg például... például... mikor volt a thermopylaei ütközet? Na, kérdezd!

— Mikor volt?

— Időszámításunk előtt 470-ben. Na látod! Még ezt is tudom. Ha nem hiszed el, hogy akkor volt, megmutatom a lexikonban. Megmutassam?

Bevallom, azt vártam, hogy a fiam így felel majd: elhiszem neked. De nem mondta. Felállt a székéről és a könyvespolchoz lépett.

— Melyik kötetben van? — kérdezte bizalmatlanul.

Kikerestem a megfelelő kötetet és megmutattam az évszámot. Közben szomorúan, megbántottan arra gondoltam: íme, a gyermek, akit én még a széltől is

óvtam, akinek mindennap édességet hoztam, nem hisz a drága jó édesapjának. Szomorú, nagyon szomorú.

— Na, de most már elég volt a rádiózásból! — mondtam ellentmondást nem tűrő hangon. — Elég volt. Késő van már. Gyerünk aludni!

A fiam engedelmesen aludni ment és én ott maradtam az aláásott tekintélyemmel, fáradtan, sértődötten.

Le voltam járatva.

Mikes György

Valaki súg...

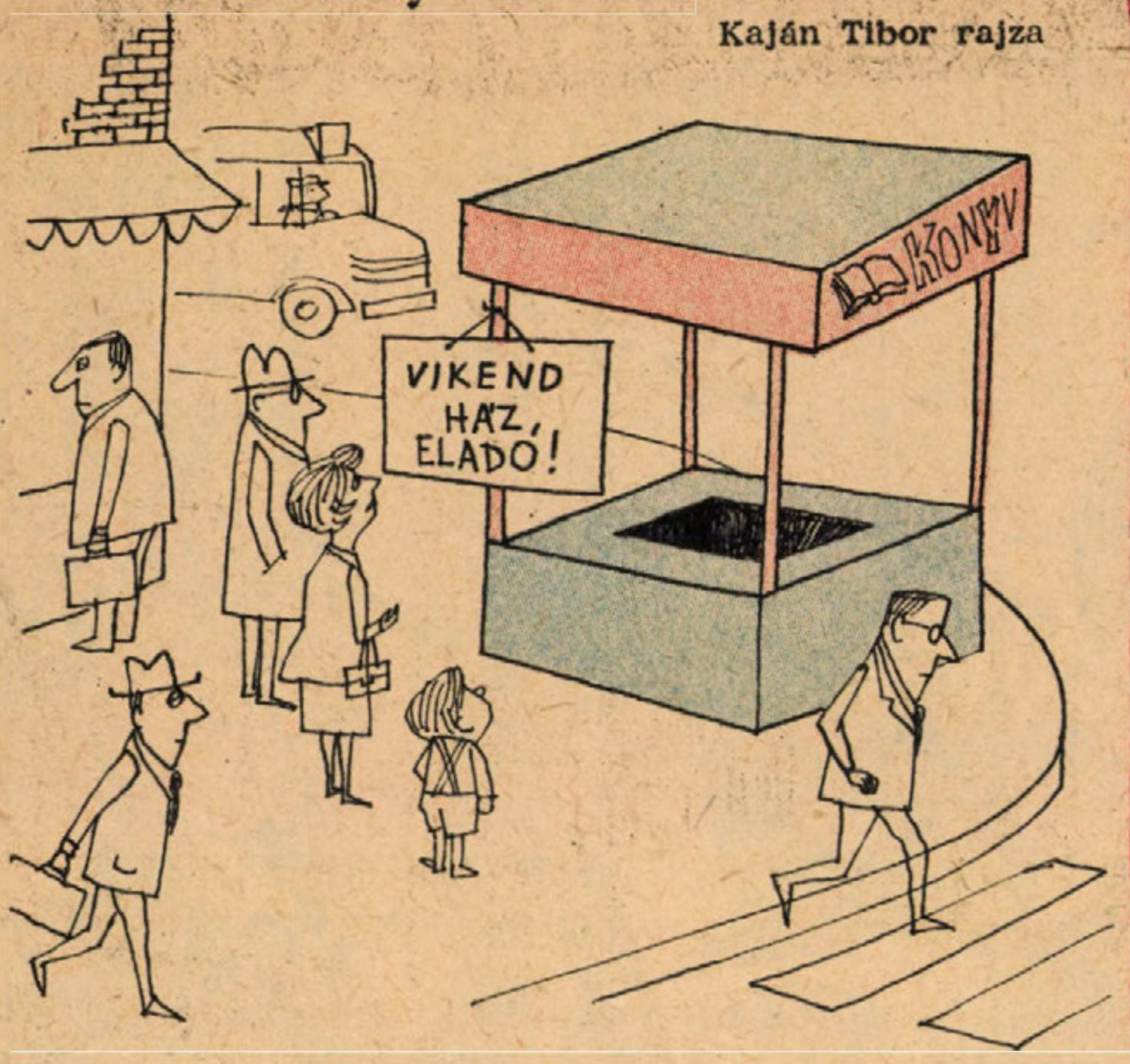
Szegő Gizi rajza

— Ne felejtsék el, én ellenzem a megegyezést...

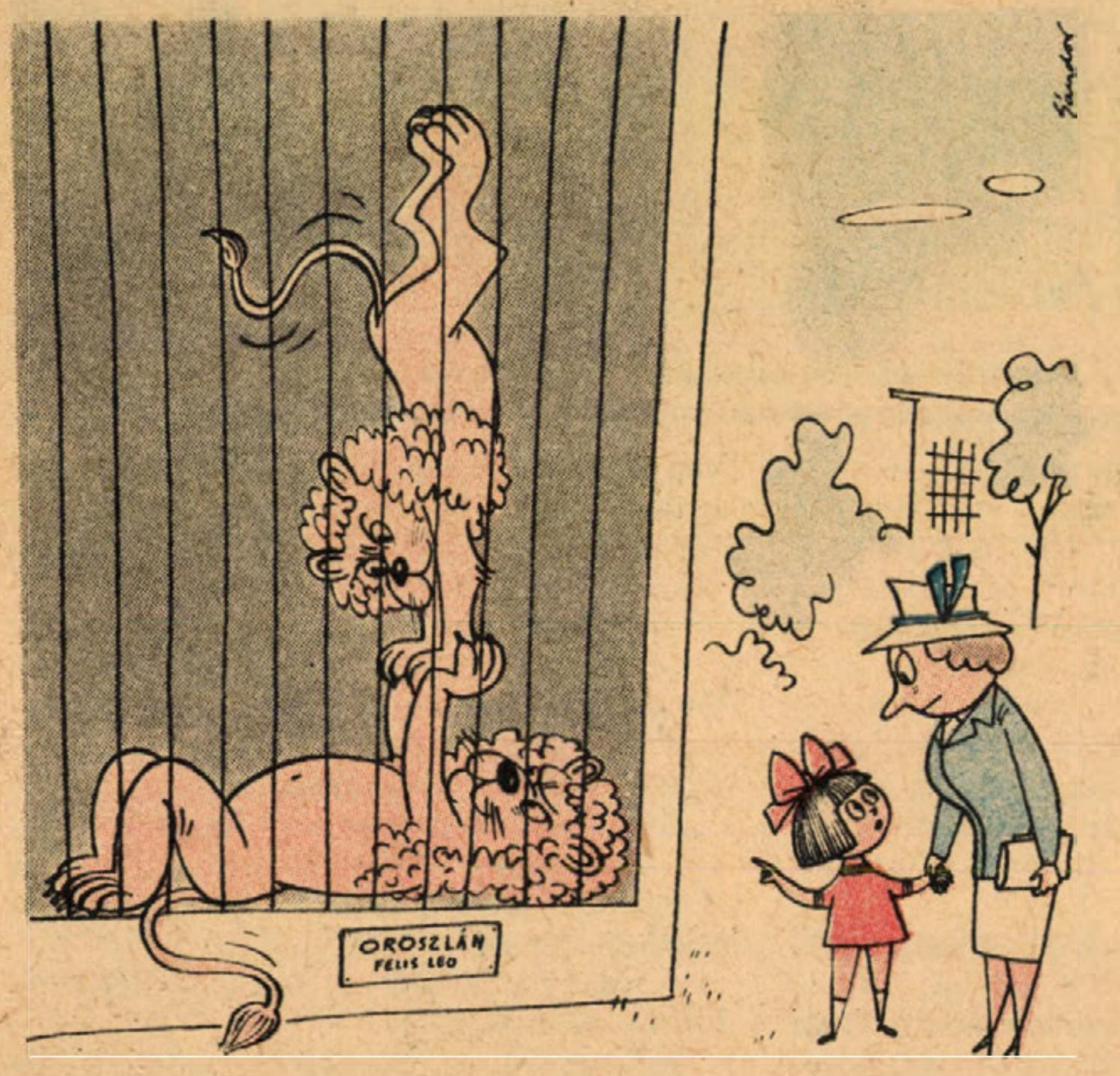
Könyvhét után

Kaján Tibor rajza

A debreceni állatkertben

Sándor Károly rajza

– Anyu! Ez az a két oroszlán, amit az Aeros Cirkusztól kapott a város ajándékba?

LEVÉL a fecsegésről

Kedves Főnök Kartárs!

Nagyon helyeslem azt a szigort, amellyel Ön fellép, ha kell, fegyelmi úton is, a vállalat ama dolgozói ellen, akik nem átallják a hivatal belső ügyeit kifecsegni. Mert az, hogy Tomainénak nagyon tetszik Kaposi a bérelszámolóból, de Tomainé nem tetszik senkinek, még Kaposinak sem, nem vállalati ügy, csak egyszerű pletyka, melynek elterjedését és köztudatba való vitelét sem Ön, sem más megakadályozni nem tudja. De jogos felháborodással indított Ön fegyelmit Bartás Gizike ellen, aki vállalaton belül és vállalaton kívül is fecsegett az áruosztály tervbevett átszervezéséről.

Engedje meg azonban, hogy egyetértésem ellenére is védelmembe vegyem Gizikét, aki remek gyorsíró lévén, abban a szerencsében részesült, hogy az átszervezés tárgyalásainak jegyzőkönyvét vezethette és a jólértesültség hevében ilyen meg nem engedhető indiszkrécióra ragadtatta magát. Gizike nagyon fiatal és nem tudja még, hogy ha a titkok továbbadására hajlamos ember csak néhány óráig le tudja küzdeni közlési vágyát, akkor talán soha nem beszél arról, amit csupán a friss közlés gyönyöréért az első pillanatokban hajlandó volt gátlás nélkül elmondani.

Ez persze, gyenge érv lenne Gizike fegyelmi büntetésének enyhítéséhez. De talán megértő méltánylással kezeli Ön Gizike fegyelmi ügyét, ha csak hevenyészve és nagy vonalakban is közlöm Önnel, hogy mennyi mindenfélét tudok az Ön vállalatának legbizalmasabb ügyeiről, anélkül, hogy erről Gizikével, vagy akár a vállalat egyetlen dolgozójával, valaha is eszmecserét folytattam volna.

Tudom például, hogy az Ön vállalatának napi nyolcezres termelését rövidesen megkétszerezik, mert az egyik konkurrens vállalatot beolvasztják Önökhöz. Ezzel kapcsolatban szó van arról, hogy Ballait át kell helyeznie a tervosztályra, mert a beolvadó vállalat áruforgalmi osztályvezetőjének kell Ballai mai jó beosztását biztosítani. Ön emiatt kínos helyzetben van és nem meri közölni a változást Ballaival.

Tudok arról is, hogy rengeteg gondja van Patkóssal, a pénztárosával, mert részeges; Patak Kázmérral, aki a tervosztályon dolgozik s most már naponként órákra eltűnik munkahelyéről, és megemlítem még Bereg Mancikát, akinek házon belüli frivol viselkedése okoz az Ön főnöki szívében mérhetetlen keserűséget.

Amint látja, kedves Főnök kartárs, vállalatát illetően elég sok mindenről vagyok informálva. Pedig még sok mindenről nem is beszéltem.

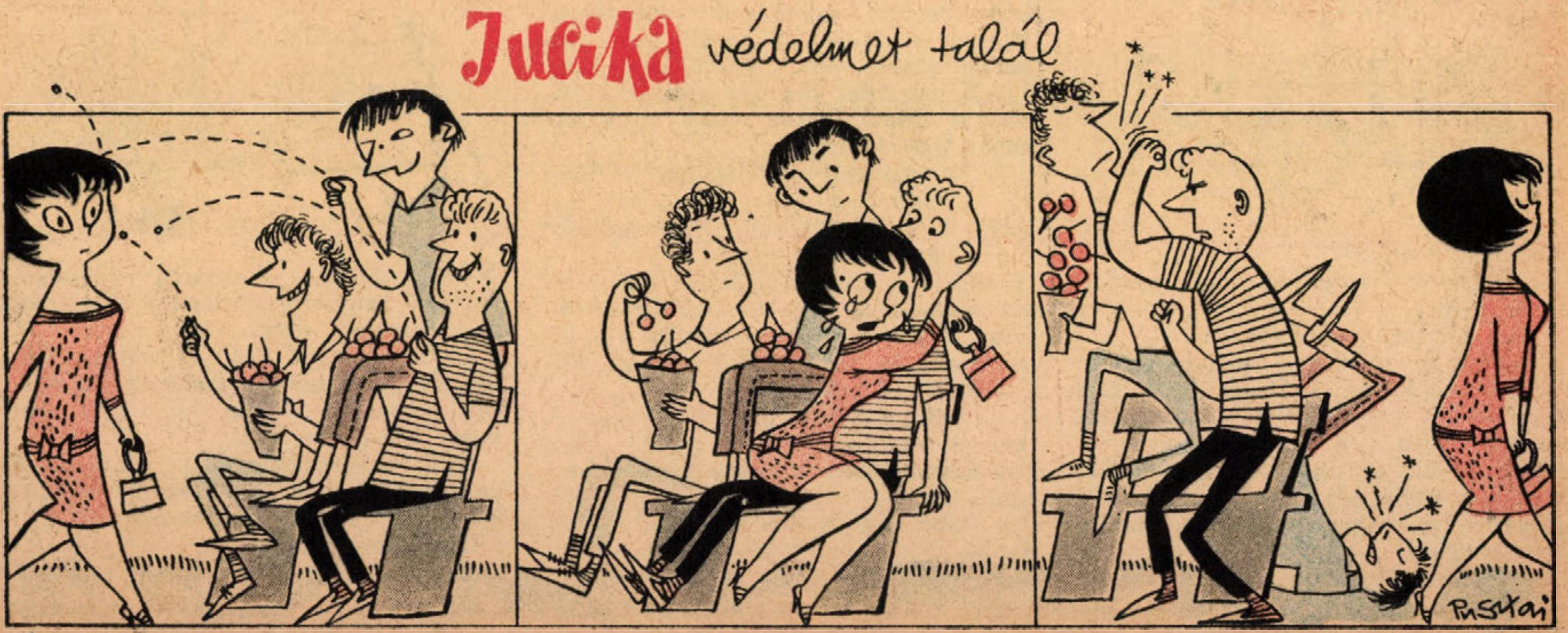
Kérem, ne ijedjen meg! Nincs kémszolgálatom. Még Gizike fegyelmi ügyéről sem Gizikétől értesültem. Dehát istenem, előfordul az ilyesmi: ugyanis az Ön hivatalsegédje, Rozika, csak délután kettőig hivatalsegéd Önnél, de hetenként háromszor délután, bőbeszédű és szorgalmas bejárónő a mi szerény háztartásunkban.

Talán minden kommentár nélkül megérti Ön, miért kérem, hogy Gizike fegyelmi ügyét kezelje méltányosan.

Hiszen neki még hivatalsegédje sincs...

Földes György

Jucika védelmet talál

TÁRSASUTAZTUNK az IBUSZ-szal

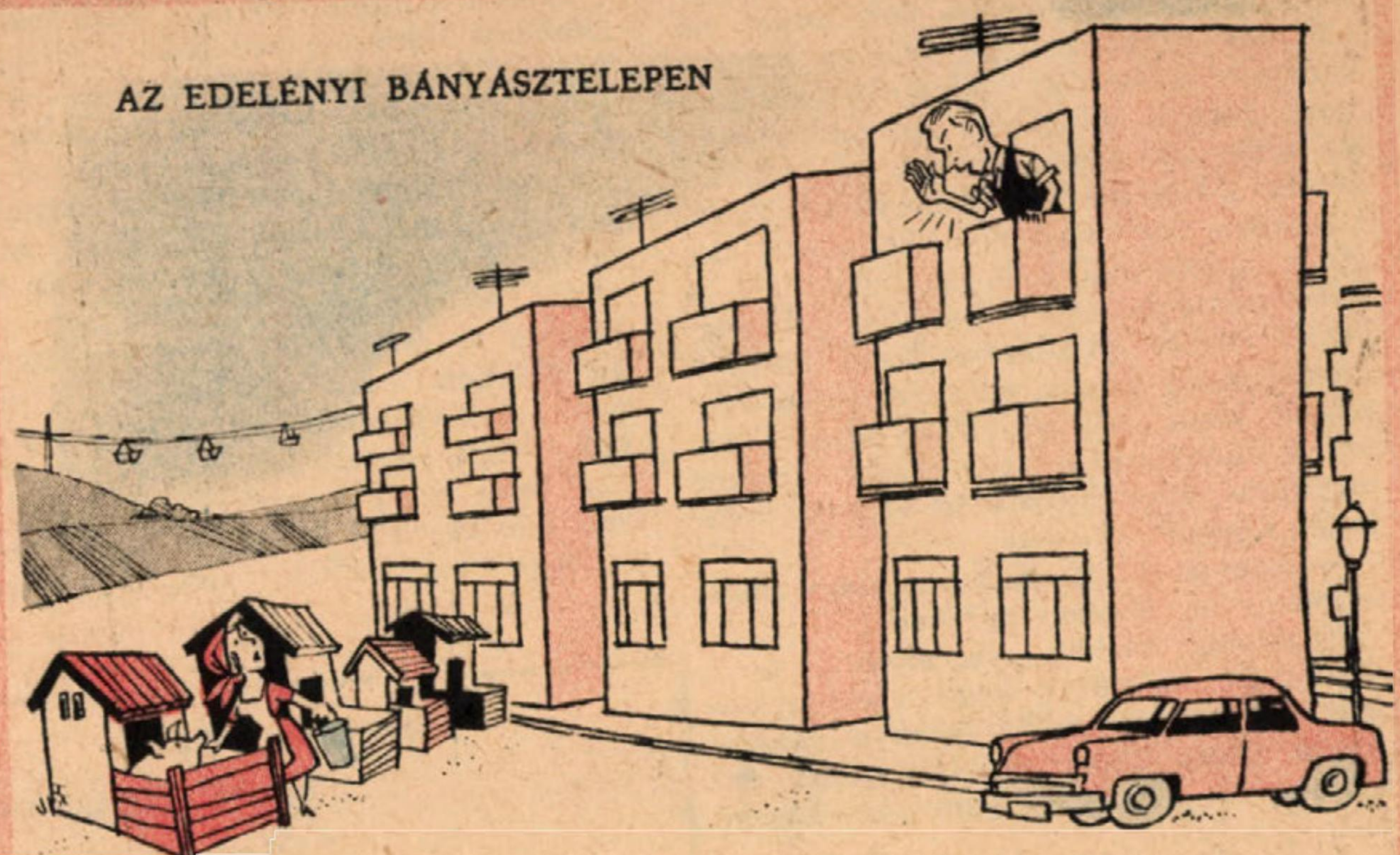
gerő és Pusztai rajzai

ISMERETTERJESZTÉS A BUSZON

– Most pedig ismertetem a lottó nyerőszámait! ...

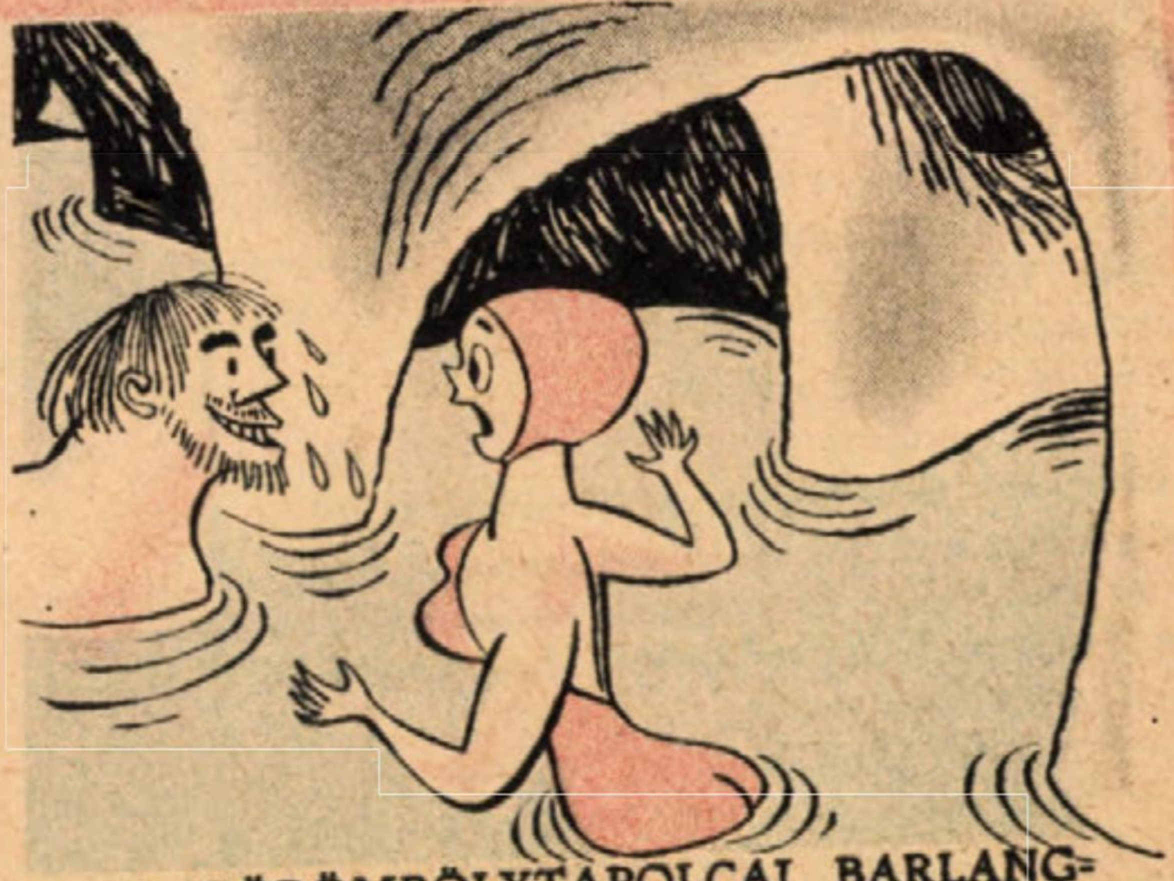
AZ EDELÉNYI BÁNYÁSZTELEPEN

– Siess, Julis, az etetéssel! Kezdődik a televízió-műsor!

LÁTVÁNY AZ AUTÓBUSZ ABLAKÁBÓL

A GÖRÖMBÖLYTAPOLCAI BARLANG-FÜRDŐBEN

– Nem kell megijedni! Én is csak egy turista vagyok, de nem volt időm borotválkozni! ...

SOK A MŰEMLÉK EGERBEN

Ez a ház sem akar lemaradni ...

– Ilyen kis labdarúgócsapat is rejtekhelyre vonul?

– Miért ne? Mi is tudunk olyan rosszul játszani, mint a nagy csapatok.

HUMORISTA A MENNYORSZÁGBAN

A jómúltkoriban meghaltam. Egy autó gázolt el, amelyen két csinos nő ült, egy szőke és egy fekete. Nagyon kellemes érzés volt. Alighogy meghaltam, rögtön megjelent az őrangyalom és hóna alá csapta frissen kilehelt lelkemet s repültünk a mennyország felé. Útközben őrző angyalom elmondta, nagyon ambícionálja, hogy bekerüljek a mennyországba, mert ő minden jól megőrzött lélekért prémiumot kap. Utunk a mennyország kapuja előtt ért véget. Hatalmas kapu volt ez, előtte Szent Péter ült, ő állította ki a kapucédulát. Amikor megtudta, hogy humorista vagyok, nyájasan dörzsölte kezeit:

— Nagyszerű! Humoristára nagy szükségünk van. Menjen a fenébe!

Értetlenül néztem angyalomra, de ő rögtön felvilágosított, hogy a mennyben más logika uralkodik, mint a földön. Aztán kézen fogott és elvezetett egy egészen kis kapuhoz, majd rám kacsintott, mondván:

— Minden nagykapu mellett van egy kiskapu.

Ezt megértettem, mert ez pesti logika volt. Itt aztán bementünk. Csakhamar Gábor arkangyal elé kerültünk. Amikor beléptünk hozzá, úgy tett, mintha nem vett volna észre, egy félóráig a lángpallosával piszmogott, oda se bagózott ránk. Végre mégis felénk fordult és megkérdezte:

— Milyen ügyben?

— Üdvözülési ügyben! — mondtam kissé ingerülten, mert őszintén szólva, kezdtem unni a sok herce-hurcát. Gábor arkangyal felvette a nacionálémat, de amikor a foglalkozásomhoz ért, neki is megakadt a tolla.

— Humorista? Hát az mi a csuda?

— Hogyan? — kérdeztem sértődötten — hát a mennyben nincsenek humoristák?

— Sohasem is voltak — mondta Gábor. — Én már elég régen vagyok itt, egy örökkévalóság óta, de humoristával még nem találkoztam. Miféle foglalkozás az?

— Hát, kérem szépen... — makogtam — én olyan vicces dolgokat írok, amiken az emberek nevetnek...

— Nekünk nincs szükségünk arra, hogy nevessünk. Mi legfeljebb mosolyogni szoktunk...

— Arról is lehet szó... — hagytam rá. — Én mosolyt is tudok varázsolni az ajkakra, ez is a mesterségemhez tartozik.

— És hogyan csinálja maga ezt? — kérdezte Gábor arkangyal aggódva.

— Hát kérem szépen úgy, hogy meglátok például egy hibát, valamit, ami nem stimmel és azt kifigurázom. Ezen, ugyebár, mindenki nevet, mert mindenki tudja, hogy ez a hiba van, sőt azt is tudják, hogy én azért figuráztam ki, hogy ne legyen. És ez nekik jól esik, ezért nevetnek. Tetszik érteni?

— Hogy a fenébe ne érteném? — kiáltott a főangyal — én magam is írtam ilyen humoros dolgokat fiatalabb korombar... A maga mestersége nagyon hasznos, barátom, nem is tudom, hogy tudtunk eddig meglenni humorista nélkül, hiszen, mondanom sem kell, hogy a mennyország sem tökéletes. Akad itt bőven kifigurázni való. Csak menjen szépen és figurázzon bátran, nyugodtan...

Másnap már a „Mennyei Harsona" című lap belső munkatársa voltam, én vezettem a humor rovatot. Első cikkeim általános feltűnést keltettek. Megírtam tréfás formában mennybemenetelem egész történetét, belevéve a Gábor főangyallal folytatott eszmecserét is. Aztán egy humoros karcolatban megemlékeztem a nektár minőségéről is, amely tulajdonképpen nem is nektár, csak nektárízű szörp. Írtam továbbá egy cikkecskét a szférákról, akik éjjel-nappal az ablakom alatt zenélnek, úgy hogy már a könyökömön nőnek ki összes dalaik. Végül ügyes kis bök-verset ütöttem össze egyes szentekről, akiknek maguk felé hajlik a kezük. A lapnak azon a héten nagy sikere volt, dupla példányszámban fogyott el, az egész mennyország visszhangzott a kacagástól.

Másnap drukkolva álltam őrangyalommal együtt Gábor arkangyal előtt, aki gondterhelten nézett rám.

— Kitűnőek az írásai, kedves barátom, magam is nagyokat kacagtam rajtuk. De tekintettel kell lennie bizonyos érzékenységekre. Általános támadások pergőtüzébe kerültem. Eddig a következők reklamáltak: a nektárgyártó vállalatok, a szférák karnagya, a Szentek Egyesülete, végül Szent Péter maga. Általános az a vélemény, hogy maga tehetséges ember, hasznos munkát végez, de ne vájkáljon folyton a hibákban, írjon néha arról is, ami jó.

A „Mennyei Harsona" következő számába derűs beszámolót írtam arról, milyen jó a mennyei boldogság. Legnagyobb meglepetésemre, Gábor főangyal, ahelyett, hogy megdicsért volna, ismét fanyalogva nézett rám:

— A cikk tendenciája tulajdonképpen helyes — mondta barátságosan — csak az a baj, hogy halálosan unalmas. Hová tette a humorát, kedves barátom? El sem tudtam mosolyogni rajta. És miért ír maga arról, hogy a mennyei boldogság jó, mikor azt mindenki úgyis tudja?... Nekünk nagyon nagy szükségünk van humoristára, ezért azt ajánlom, menjen a pokolba.

Ez ismét mennyei logika volt, bele kellett törődnöm, s még aznap megérkeztem őrangyalom hátán a poklok mélységes fenekére. Itt maga Lucifer fogadott, kitüntető kedvességgel. Arca csak akkor komorult el, amikor a foglalkozásomat meghallotta.

— Szó sem lehet róla, kedves barátom — mondta. — Nincs szükségünk humoristára. Hogyisne! Hogy belekössön itt nekünk a tüzelőanyag minőségébe és élceket faragjon egyes ördögök magánéletéről!

Őrangyalom pártolólag megszólalt:

— Nem muszáj neki írnia. Talán be lehetne dobni egy üstbe, hogy ott főjjön az örökkévalóságig...

— Azt sem! — kiáltott Lucifer dühösen. — Mit tudom én, miféle hülyeségeket fog ez az alak ordítozni kínjában!

Elkotródtunk őrangyalommal együtt és így szóltam hozzá a pokol tornácán:

— Mondja, kérem, nem lehetne az én halálomat valahogy érvényteleníteni?

— Mindent lehet! — mondta az őrangyal, aki hosszú ideig élt mellettem Pesten. — A tipp nem is rossz, gyerünk vissza Pestre, őszintén szólva, én is szívesebben élek ott...

Alighogy kimondta ezeket a szavakat, máris felébredtem egy kórházi ágyon, Budapesten. Amikor az orvosoknak elmondtam kalandjaimat mennyben és pokolban, nagyot kacagtak és azt mondták, hogy csak egy humorista álmodhat össze ennyi hülyeséget. Határozottan állították, hogy nem is haltam meg, csak könnyebb autóbaleset ért és nemsokára elhagyhatom a kórházat. Mindenki nagyon kedves volt hozzám, bár az ápolónők nem a legszolgálatkészebbek és a koszt is elég gyenge. De erről majd máskor.

Gádor Béla

Biztató hír

Sándor Károly rajza

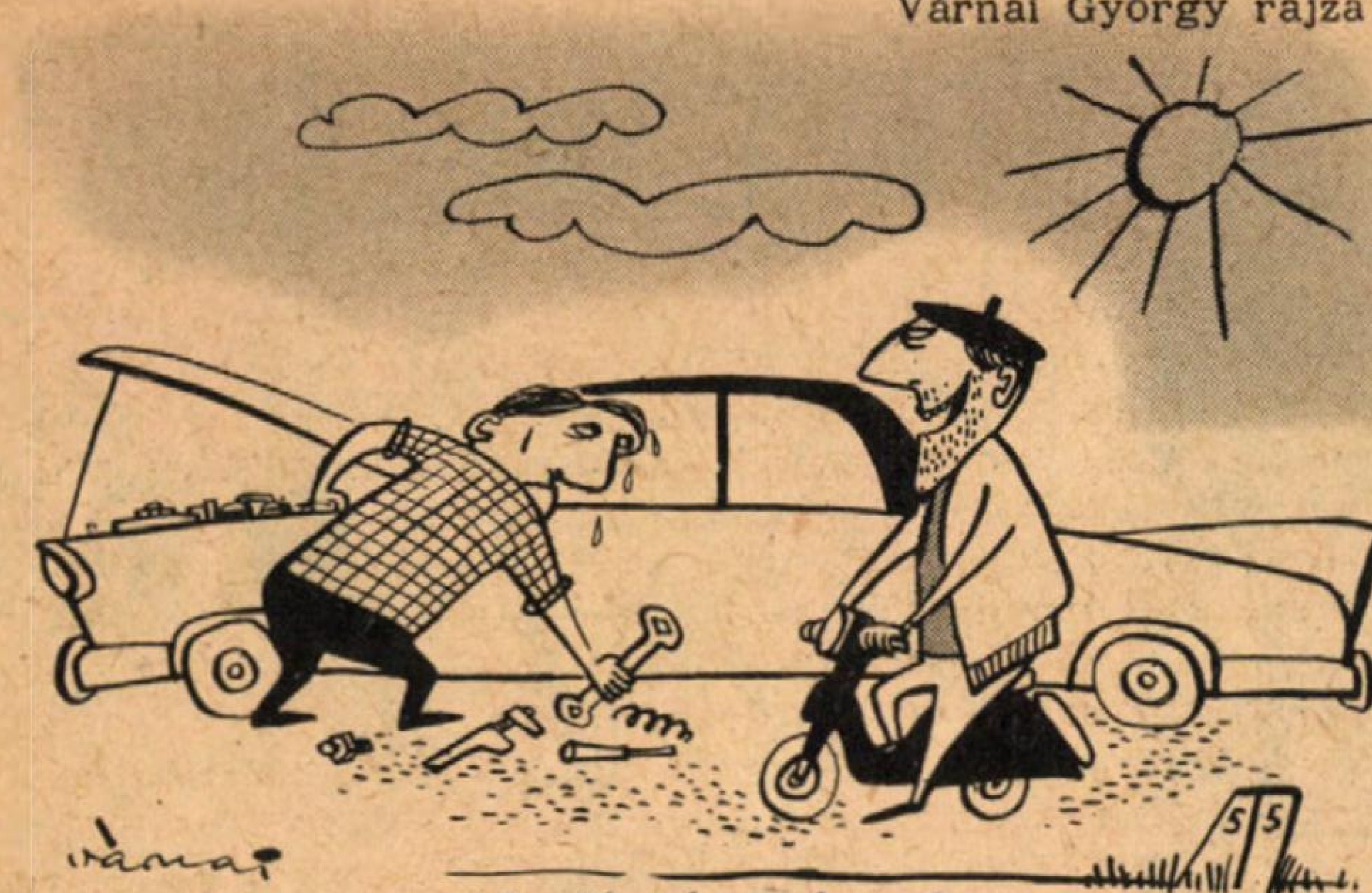
Üzleti ötlet

Hegedüs István rajza

A nagy pillanat

Várnai György rajza

– Segíthetek, szaktárs?

Önkiszolgálás

Vasvári Anna rajza

– ... és most Krampács kettő berohan a kapu elé! ...

Van-e ELVÁMOLNI valója?

Nincs olyan utasember, akinek ne akadna a tarsolyában vámtörténet. Amikor a külföldi útról visszatért barát fennen meséli csodálatos útiélményeit, a kedves hallgatóság köréből előbb-utóbb felhangzik a kérdés:

— És milyen volt a vámvizsgálat?

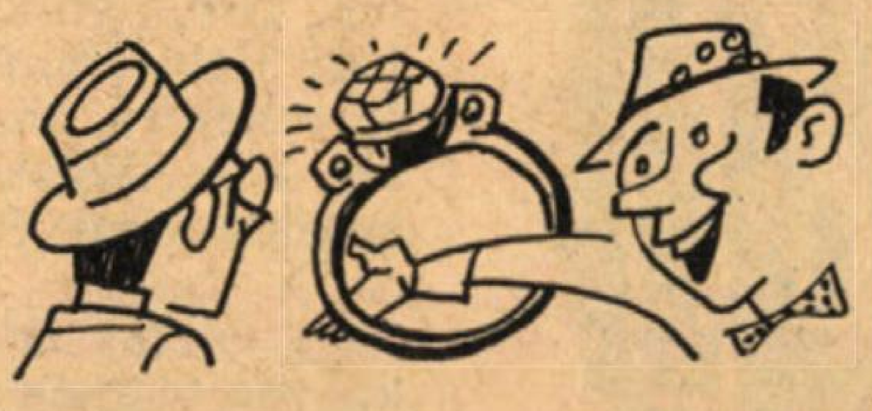
Ekkor jön a vámtörténet, izgalmas, mint egy vadászkaland, azzal a különbséggel, hogy mindig a vámtiszt a szelíd vadász és az utas az agyafúrt nyulacska.

Péter már majdnem kifogyott a mesélésből, amikor valaki megszánta és megkérdezte:

— No, és milyen volt a vámvizsgálat?

A világjáró feléledt a kérdéstől és mohón elmondta a maga egyszerű, ám tanulságos históriáját:

Eddig mindig csak ártatlan dolgokat hoztam Nyugatról. Rendszerint csupán enyhe szívdobogást éreztem a határon. Igaz, igaz, nincs komoly vámáru, a három pár harisnyát és a 17 golyóstollat elrejtjük a fehérnemű közé, de hát mit lehet tudni, hátha mégis kellemetlensége akad az embernek. Most először éreztem magamat bűnösnek. Mint tudjátok, szeretem a lóversenyt, született játékos vagyok és külföldön sem mulasztom el megpróbálni a szerencsémet. Először fordult elő, hogy tekintélyes összeget nyertem a lovacskák birodalmában. Nagy fejtörést okozott: Mit vegyek a pénzen? Végül győzött bennem a jó férj és egy gyönyörű briliáns gyűrűt vásároltam a feleségemnek. Tíz éve vágyik ilyesmire. Pompás kő volt tizennyolckarátos aranykeretben. Már a vásárlással is szerencsém volt. A lóversenyen találkoztam egy kilógott pesti ismerősömmel, Elemérrel, aki otthon jogász volt, de itt abbahagyta és mint mondotta, nagy összeköttetésekkel rendelkezik. Ő vitt el egy jóbarátjához, se-

gített kiválasztani a gyűrűt, amit húsz százalék engedménnyel kaptam meg.

Hazautazásom előtti éjjel le sem hunytam a szememet. Mi lesz a vámnál a gyűrűvel? Különböző helyekre dugdostam, de egyik rejteket sem találtam tökéletesnek. Végül elhatároztam, hogy könnyedén a kis táskámba teszem a gombjaim közé és amikor a határon érdeklődnek, a régi receptem szerint azt mondom: „apró ajándékokat viszek, tessék talán megnézni".

Hegyeshalomnál légzési zavarokat kaptam, amikor elhangzott a magyar vámtiszt udvarias kérdése:

— Van valami elvámolnivaló?

— Apró ajándékok — rebegtem —, tessék talán megnézni.

Nincs az a zenekritikus, aki jobban értene a hangmodulációhoz, mint egy vámhivatalnok. Valami kis remegés bujkálhatott a hangomban, mert a vámtiszt felnézett a csomagtartóra, és rámutatott a kistáskára:

— Ezt tessék kinyitni.

Felesleges mondanom, hogy gyakorlott keze azonnal a gyűrűre talált.

— Miféle női gyűrű ez? — kérdezte szemrehányás nélkül.

Mint említettem, lóversenyjátékos vagyok, hazárdőr. Habozás nélkül megkockáztattam:

— Ajándék a feleségemnek. Nem valódi.

A vámtiszt a kezébe vette. Éppen csak megsimogatta a pillantásával, aztán visszaadta.

— Köszönöm. Ez valóban hamis.

Fellélegzettem. A vámtiszt vagy nem értett az ékszerhez, vagy tévedett a futólagos vizsgálatnál. De aztán gyanakvó feleségem, akinek elméseltem a kalandot, elvitte az ékszerészhez.

— Persze, hogy hamis — állapította meg a lupa alatt a szakember. — Teljesen értéktelen.

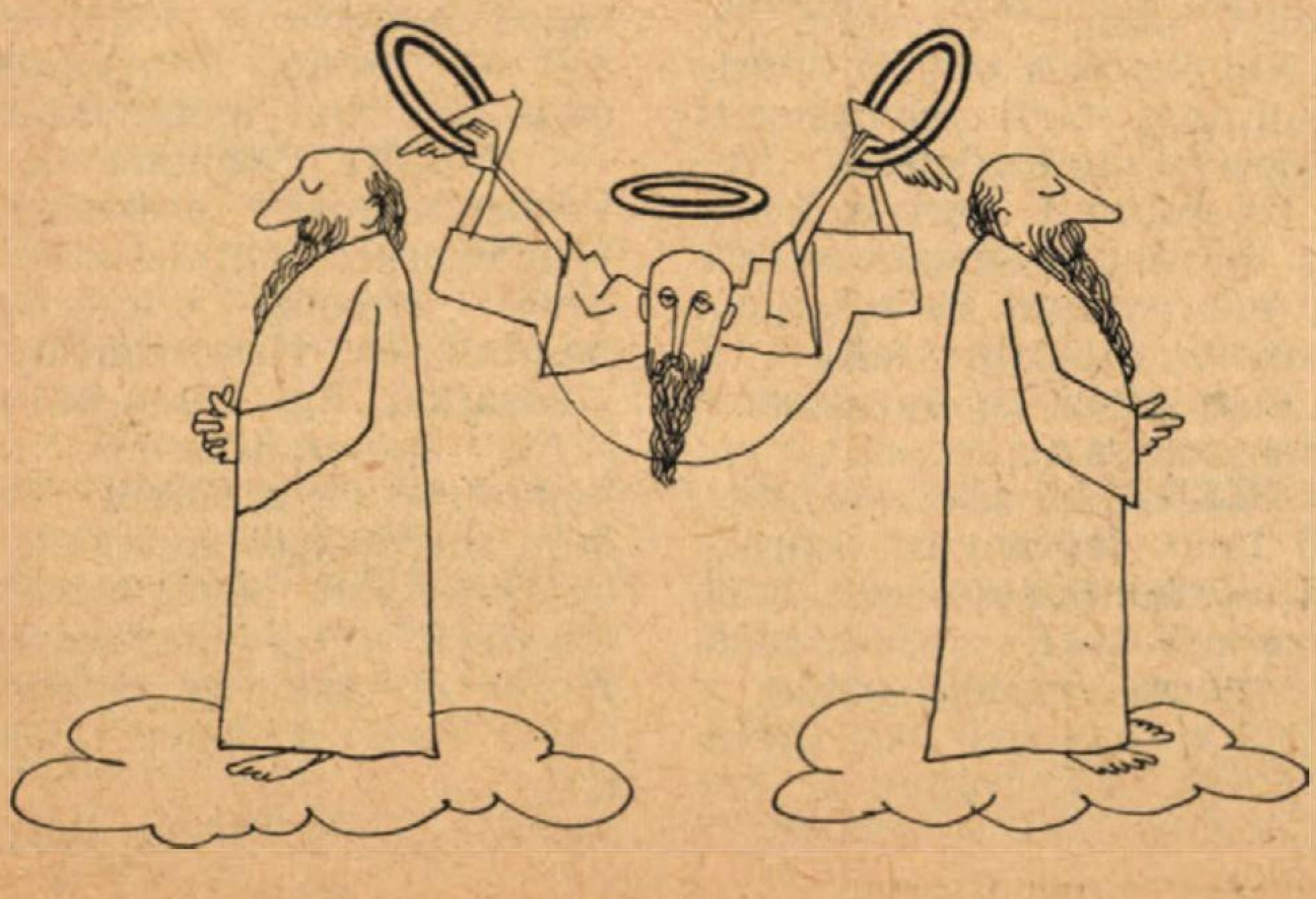
Azóta vegyes érzelmekkel gondolok Elemérre. Derék honfitársam tulajdonképpen megmentett egy hatalmas vámbírságtól. Igazság szerint kiérdemelte hálámat.

No csak kerüljön a szemem elé!

Stella Adorján

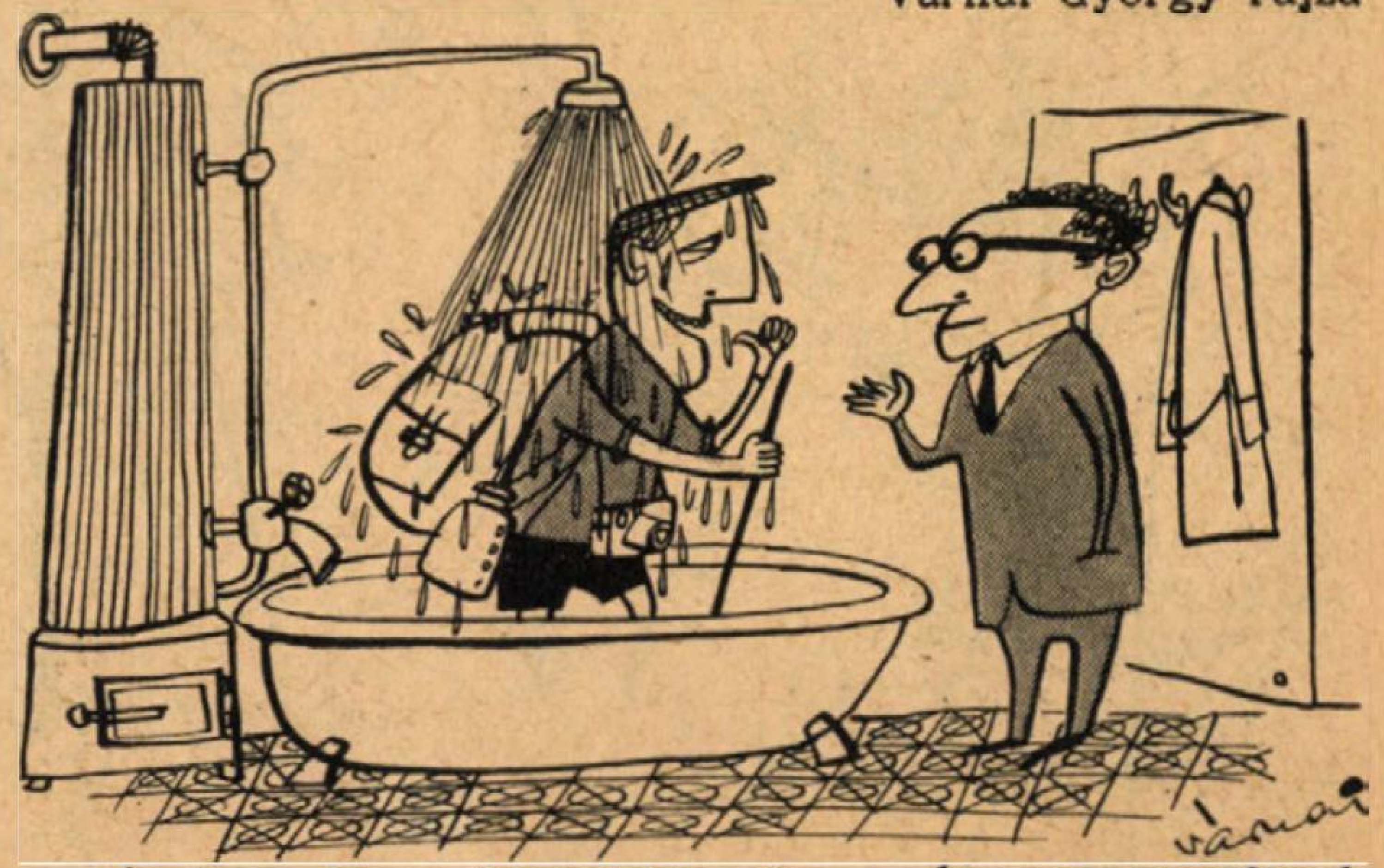
Reggeli torna

Kaján Tibor rajza

Teljes illúzió

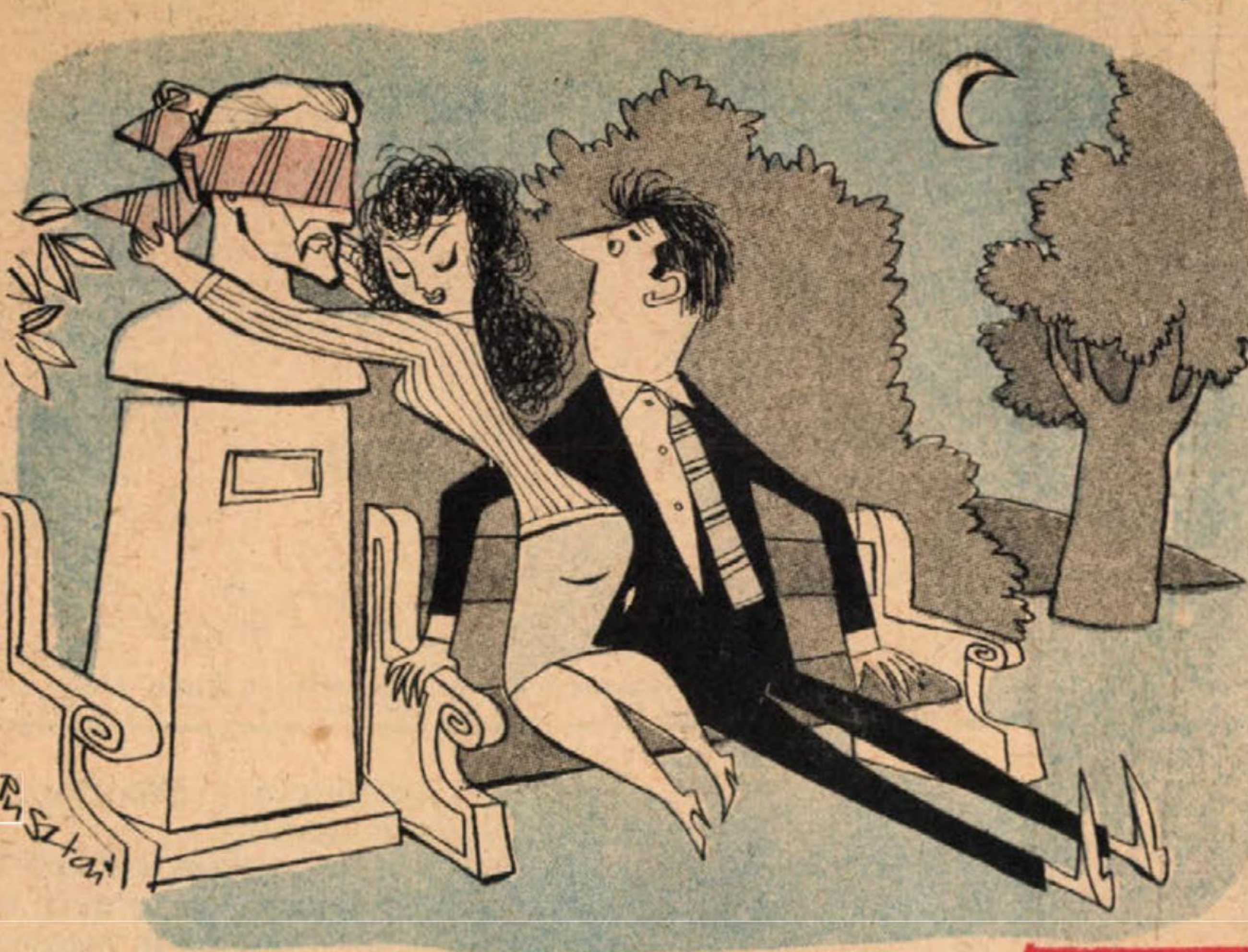
Várnai György rajza

– Úgyis ez lesz a kirándulás vége ... Így rengeteg fáradságot takarítok meg! ...

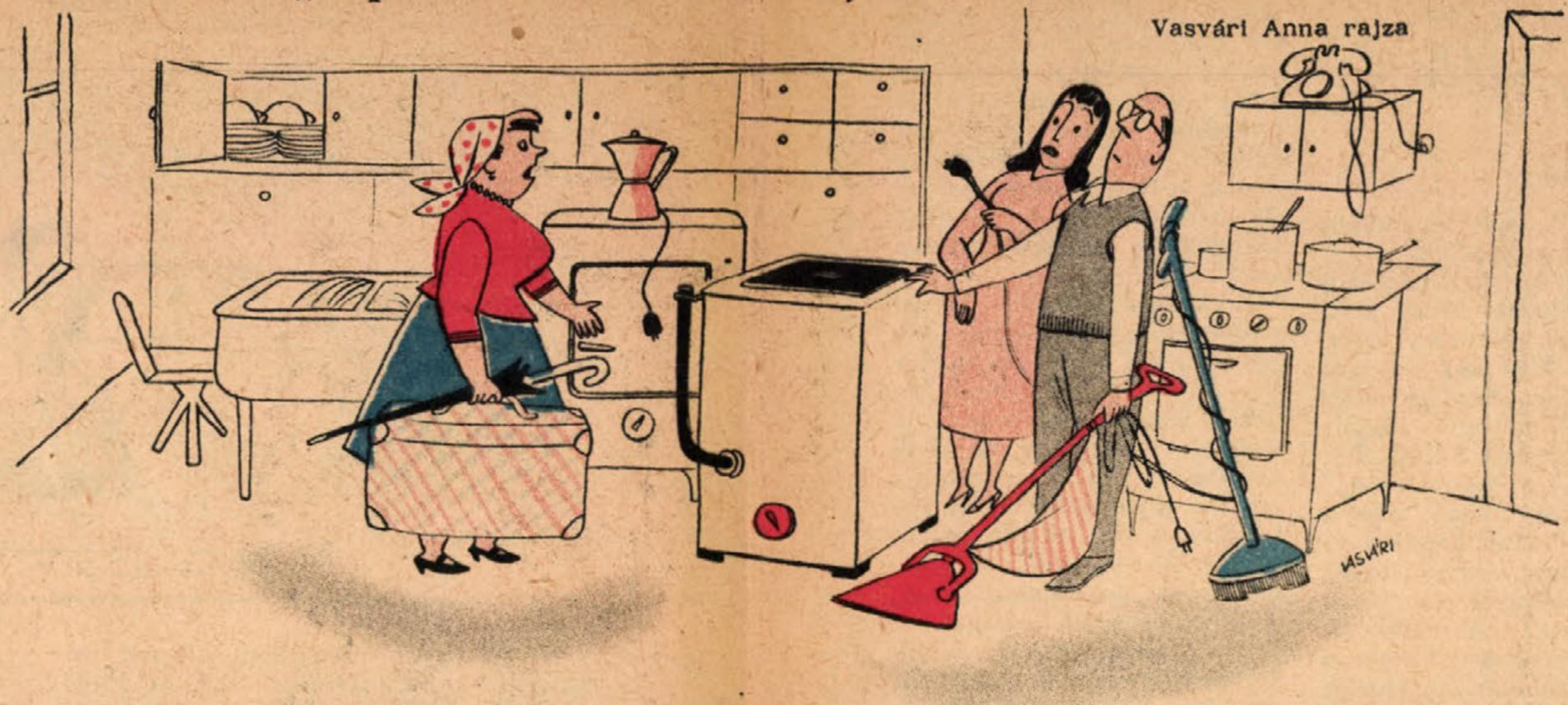
A városligetben

Pusztai Pál rajza

„Gépesített háztartásomba bejárónőt keresek”

Vasvári Anna rajza

– Mi az? Itt nincs televízió?!

Vizsgák előtt

Hegedűs István rajza

Tatarozás

Mészáros András rajza

Szalonnasütő turisták

Hegedűs István rajza

Nyári lakáscsere

Városiék késő ősszel jutottak a pompás, szentistvánparki, Duna-parti lakáshoz. Öröm volt minden napjuk, délutánonként kiültek az erkélyre, onnan szemlélték a szélborzolta Dunát, a szembenlevő Sziget fáinak őszi, barna haldoklását. Alig várták a tavaszt, akkor majd még szebb lesz a környék — biztatgatták egymást. Májusban már egész éjjel nyitva tartották az ablakokat, szívták magukba a park, a Duna, a Sziget ózonát.

Ám egy este — úgy tíz óra lehetett — megszólalt a szigeti szórakozóhely Wurlitzer-gépe és harsogni kezdte a slágereket. O-óóó I love you, Baby és a Híd a Kvai folyó felett dallamai a Duna folyó felett is átrepültek, be egyenesen Városiék nyitott ablakain át a lakásukba.

Mit lehet tenni? A hatodik napon hirdetést adtak közzé a lapban.

Elcserélném Duna-parti erkélyes lakásomat, hasonlóra. „Csendes budai környék előnyben!'' jeligére.

Nagykockás zakójú, sportnadrágos férfi jelentkezett elsőnek a hirdetésre. Nagyon tetszett neki a lakás és másnapra megbeszélték az ellen-vizitet. Csöndes, eldugott utcában feküdt a budai lakás, az autóbusz a szomszédos sarkon állt meg, KÖZÉRT szemben, vendéglő húsz lépésnyire, köröskörül ózontlehelő erdő, halk madárfüttyel. Városiék egymásra néztek, aztán a férfiak egymás tenyerébe csaptak. Elcserélték a két lakást.

Amikor az átköltözködésük utáni első este kikönyököltek új budai lakásuk erkélyén, békésen itták magukba az alkony nyári csendjét. Egészen addig a percig, amíg a húsz lépésre levő vendéglőben hangolni nem kezdtek a zenészek és sátoraljaújhelyi Balogh Béci és négytagú népizenekara rá nem zendített, éjjel egyig le nem véve kezüket a vonóról. A részegek eltávolítása aztán már játszi könnyedséggel befejeződött éjjel kettőre, csak itt-ott hangzott fel egy-egy bődülés, hogy Kitanyájaezanyárfás meg Csakegykislány.

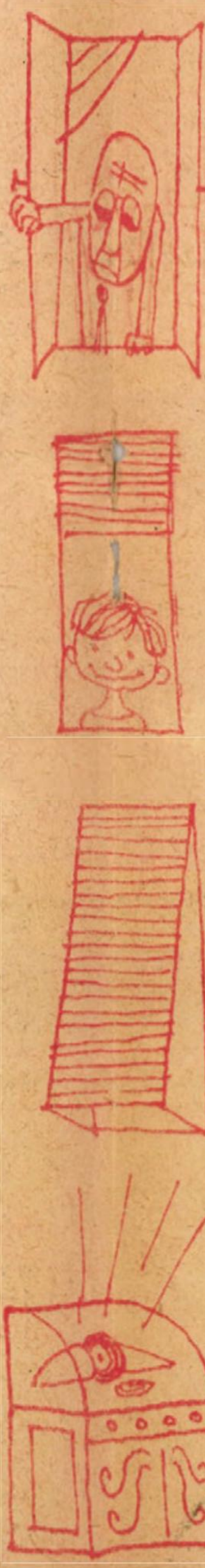
Városiék álmatlanul forgolódtak az ágyban a minden estére várható koncert hatása alatt. Aztán Városi felült, tollat ragadott és már hajnalban ott állt a kiadóhivatal előtt, hogy leadja hirdetését.

Elcserélném csöndes budai lakásomat, hasonlóra a város bármelyik pontján.

Elsőnek ismét a nagykockás zakójú, sportnadrágos ismerősük jelentkezett. — Inkább a magyarnóta, azt már megszoktam — közölte szűkszavúan. Városiék is így éreztek a Wurlitzerrel kapcsolatban, ismét egymás tenyerébe csaptak és visszacserélték lakásaikat. Egy héten belül.

Az Ingatlanközvetítőnél nem értették a dolgot. Valami turpisságot sejtettek a dolog mögött, pedig milyen egyszerű volt a magyarázat. Kinek a Csak egy kislány, kinek az I love you, Baby . . .

Tardos Péter

A CSODAGYEREK

Akvarista barátommal éppen a szárított vízibolha tenyésztésének problémáiról beszélgettünk, mire ő apropó megjegyezte, hogy a fia zseni. Vadzseni.

— Miért nem szelídíted meg? — éretlenkedtem, de akvaristámat nem zavarta meg ez a közbevetés.

— Kérlek, az a gyerek hazajön, előveszi a leckéjét, ripsz-ropsz, tíz perc alatt megvan vele, és kész.

— Szszsz! — sziszegtem csodálkozóan, mint egy anyakobra, majd füttyentettem két elismerőt.

— Hát még a matematika, öregem! Van tíz-tizenkét példájuk, az a gyerek csak ránéz és öt perc múlva készen van.

A változatosság kedvéért most előbb füttyentettem, azután sziszegtem.

— Mondom, valódi zseni. Olyan gyorsan én még életemben nem láttam tanulni!

— Barátomsándor! — mondtam én s csóváltam hozzá a fejemet.

Az ötszázhuszadik barátomsándort mondtam, mikor az akvarista kifogyott fia apoteózisából és búcsút vett tőlem. A villamosról még utánam kiáltotta, hogy azt kellene látnom, mikor az a gyerek fizikát tanul . . .

Bizonyítványosztás után ismét találkoztam vele. Szidta az iskolát, a tanárokat, a pedellust.

— Nem értem, hogy lehetett megbuktatni ezt a fiút. Ezt a lángészt! Akár hiszed, akár nem: ennek a kölyöknek olyan feje van, hogy az utolsó negyedévben már a könyveit se vette elő! Szavamra mondom!

Elhittem neki.

Hegyi György

Vizuális típus

Tanári szoba. Két kolléga ül a sarokban és cigarettázik.

— Mit csinálsz a szünidőben, Frigyes?

— A Keleti-tenger mellett töltöm . . .

— Magánúton?

— Nem, a szakszervezet útján.

— Gratulálok.

— Ördögöt! Gratulálok? Tulajdonképpen három hétre Nyugat-Németországba akartam utazni. De a kérvényemet visszautasították. Nem ér ez az egész semmit!

— Hozzátartozóid vannak odaát?

— Dehogy! Meg kell magyaráznom a tanítványaimnak, miképpen állnak a dolgok Nyugat-Németországban, bizonyos időt ott kell töltenem. Érted?

— Hát nem olvasol újságot?

— Az újság nem elég. Kimondottan vizuális típus vagyok. Csak akkor világos előttem minden, ha a tanulmányom tárgya szemben áll velem.

— Ja úgy! Különben, velem jössz a patronáló üzembe?

— Miért?

— Politechnikai ismereteket szerezni.

— Szünidőben? Nem is gondolok rá.

— De Frigyes, nem oktathatsz senkit politechnikára, ha fogalmad sincs arról, milyenek az államosított üzemek!

— Engedd már meg: hiszen rendszeresen olvasom a szak-folyóiratokat!

Helmut Haase

(A berlini Eulenspiegelből)

A plakátragasztó ötlete

Sándor Károly rajza

Olcsó a női konfekció

Vasvári Anna rajza

– Ebből tessék nekem mondjuk hatot becsomagolni!

Csak épp hogy meg nem szólal!

Nagy felfedezések mindig véletlenül születnek. Jómagam is így voltam legújabb nagyjelentőségű, a képzőművészetet forradalmasító gondolatommal. A Szépművészeti Múzeumban sétálgattam éppen, amikor hirtelen egy elragadtatott kiáltást hallottam:

— Csak épp hogy meg nem szólal!

Odapillantottam. A hang egy idősebb hölgytől származott, s a kép, amely erre a lelkes kitörésre késztette, panaszos arckifejezésű mosónőt ábrázolt a teknő mellett. A pillanat tört része alatt felvillant bennem a megdöbbentő eszme: *miért ne szólalhatna meg?!* A hanglemez, a magnetofon korát éljük. Ugyan mi akadálya lehetne annak, hogy a képet szemlélő személy esetleg egy gomb megnyomására egyszerre csak hallaná a szegény mosónő hangját:

— Mennyit kell az embernek dolgoznia ahhoz, hogy ezt a rengeteg ruhát kimossa... Majd leszakad a karom! De ki törődik velem? A férjem a kocsmában részegeskedik...

És így tovább. A képzőművészet és az irodalom csodálatos összefonódását eredményezhetné ez az életteli, új művészeti ág: a beszélő festmény, amely rövidesen kiszorítaná a néma festményt. Milyen furcsa, hogy eddig erre senki sem gondolt. A néma festményekből hiányzik az embert emberré tevő tagolt beszéd. Látjuk például valamelyik festményen Kossuth Lajost az országgyűlésen és a nagy államférfi nem szól egy szót sem. Ez hamisítás, hiszen kiváló szónok volt. Menynyivel inkább szolgálná a korhűséget, a történelmi hitelességet, ha a kép megszólalna:

— Tisztelt országgyűlés!

Milyen kiábrándító látni például Tiborcot Bánk bán előtt, s nem szól egy szót sem az öreg jobbágy, mintha teljesen be lenne rekedve. A technika mai állása a képzőművészetben megörökített ékesszavú történelmi és irodalmi alakok segítségére tud sietni, külföldi vendégek számára pedig a szinkron tenné lehetővé, hogy saját nyelvükön élvezhessék a képeket.

A beszélő képek kizökkentik a festőművészetet abból a kínos csendből, amelyben jelenleg tesped. Más lesz az, amikor Veronese „Európa elrablása" című képéből elnyújtott, kétségbeesett kiáltás hallatszik majd: „Segítsééééééég!" Vagy amikor Bihari Sándor „Bíró előtt" című képének cigány vádlottja védi is magát. Néma gyereknek az anyja sem érti szavát! A vádlottnak joga van előadnia védekezését, különben csúnyán elítélik.

Milyen friss és üde lenne, ha a Fürdőző nők panaszkodnának, hogy hideg a víz. Aztán ott vannak a zenei tárgyú képek. Milyen sokrétű művészi élmény lesz, amikor majd megszólal Kupeczky János Tárogatója. Ki hallott már néma tárogatót? Mona Lisa halkan, diszkréten elárulná, hogy min mosolyog. Amit persze Léda mondana a hatytyúval kapcsolatban, vagy amiről a Bacchanália szereplői beszélnének, az 18 éven aluliak számára nem ajánlott, tehát ezeket a képeket külön teremben kellene elhelyezni. Picasso képei halandzsázhatnának, a festők önarcképei pedig elmondanák életrajzukat, kifejthetnék művészi hitvallásukat.

A hangok további gazdag változatosságával lehetne közelebb hozni a képeket az élethez. A madarak csicseregjenek, a kutyák ugassanak, a szekerek zörögjenek, a lovak nyerítsenek, az ostor pattogjon, az ágyú dörögjön. A tájképeken a Nap süssön is, sőt ultraibolya sugarak segítségével le is barnuljanak azok, akik sokáig nézik a képet.

Akik aztán még élettelibb képekre kíváncsiak, azok kimehetnek az életbe, a szabadba, ahol a képek nemcsak beszélnek, hanem mozognak is, sőt előre nem is lehet tudni, hogy mit mondanak, mit csinálnak, amiáltal a művészileg olyannyira szükséges feszültség is biztosítva van. Ezenkívül pedig egy sereg festő felszabadul az építőipar számára.

Feleki László

Ezt olvastuk

Kubikus és kubikos

„A szakma művészei: a kubikusok" — olvastam a rádióműsorban. Meghallgattam a riportot, mert kíváncsi voltam, hogy a riporter tudja-e vajon, hogy a kubi*kos* nem kubi*kus*, hanem kubi*kos*. Kiderült, hogy nem tudja, de megtanulni sem hajlandó. A meginterjúvolt kubikosok ugyanis önmagukat természetesen, mindig kubikosoknak mondták, a riporter pedig következetesen kubikusnak nevezte őket. Mérkőzésük 3:3 arányban döntetlenül végződött.

*

Hogy miket írunk!

Minden kommentár nélkül ismertetek néhány szemelvényt sajtónk pongyolatermeléséből.

„...egy zsonglőrláb szerződéssel a zsebében külhonba távozik." (Film-Színház-Muzsika.)

„Friedmanszki a labda helyett a hálóba esett." „...Gellérnél hajszálon mult Dalnoki II. gólhelyzete." (Hétfői Hírek.)

*

Mi a legnagyobb?

Sok vita folyt már arról, hogy a világon mi a legnagyobb. Voltak, akik azt állították, hogy a római Colosseum, megint mások úgy vélekedtek, hogy a Csendes Óceán. A vita végére pontot tett a Népszava, mely közli: „A skandináv nők lába a legnagyobb a világon."

*

Szent az szent?

A Népsport tudósítója megírja, hogy az isztanbuli kosárlabda Európa-bajnokságon kikapott a bolgár, a lengyel, és a magyar csapat is. Tudósításának nagybetűs címe: *„Szentivánéj a kosárlabda EB-n".* Mint köztudomású, a véres éjszaka Szent Bertalan és nem Szent Iván nevével kapcsolatos.

*

Lelkesítő hirdetés

A Magyar Nemzet házasság rovatában olvastam:

„Ötvennégy éves legényember minél előbb megnősülne. „Terveim gyönyörűek" jeligére.

Nono, kis hamis!

*

Stílszerű üdvözlés

Az „Egészségügyi Dolgozó" írja:

„Szeretettel köszöntjük új laptársunkat, a most megjelent Fogtechnikai Szemlét. Szerepe hézagpótló lesz."

*

Zűrzavar egy fénykép körül

A Pesti Műsor a „Potyautazás" című bábdarab színlapjának élén fényképet közöl, mely az aláírás szerint Balajthy Andort ábrázolja. Balajthy csakugyan játszik a „Potyautazás"-ban, bár csak kis epizódszerepet. A fénykép azonban Háray Ferencről készült, aki — egyáltalán nem játszik a „Potyautazás"-ban.

*

Mi történt a tetőn?

A Magyar Nemzet riportere afeletti jogos örömében, hogy bontják a New York palota állványzatát, többek között ezt írja:

„Két embert pillantok meg a New York palota állványerdejének a tetején. A perc rendkívüli volt. Két férfi állt ég és föld között, micisapkával fején, ütéstől görbén, de mégis fényesen."

Kérdezzük: ki merte görbére ütni a derék munkásokat és mitől voltak ők fényesek?

Dr. Árgus

Kedves Ludas!

Olvastam L. J. bíráló megjegyzéseit a Sakknovella televíziós-változatáról s közlöm veled, hogy L. J.-nek nincs igaza. A novella televíziós-változatában mindvégig McConnor szerepel mint skót. Pontosan úgy, ahogyan azt Zweig is írta. L. J. tehát szabálytalan lépésben akart sakkot adni a Sakknovellának.

Demeter Imre.

Papírkönnyű kérdés

Egy ötlet formálódik bennem,
Egyelőre még kissé nyersen,
A Papírgyűjtő Hetek alatt
Papírra vetve ezt a versem.

Itt az alkalom, megragadom,
Tűnődtem önbizalmam ormán:
Versemmel, ha a MÉH-nek adom,
Kifuthatom a papírformám.

H. F.

Légyott

– Sajnos, már mennem kell, úgy látom, keres a feleségem...

A csoda

Lelkes szemlélője vagyok mindenfajta középítkezésnek, de igazi és naponta megújuló érdeklődéssel csak a portálépítéseket kísérem. Kívülről tudom, melyik boltot építik két és fél éve, melyiket csupán két éve, másfél éve vagy egy éve, és melyik áll a kezdet kezdetén, merthogy mindöszsze féléve van zárva. De ez a szenvedélyem mértéktudó, nem csatlakozom a borúlátókhoz. Én már tudom, hogy semmi sem olyan egyszerű és semmi nem megy olyan gyorsan. Türelem, mindent ki kell várni, más dolgok is vannak a földön, mint a portál- és boltépítés. Így én. Ám mások e kérdésben is kevésbé türelmesek, könnyen lázba jönnek, zúgolódnak és összevissza kívánnak mindent, ide meg oda. Hogy a Nagykörút meg a Dohány utca sarkán két és fél éve épül a portál; hogy egy évig épült a papírkereskedés; két és fél éve a bútorüzlet; fél éve zárva van a Váci utcai KÖZÉRT, és így tovább. No és? — felelem én — majd elkészülnek.

És imhol a végén nekem lett igazam! Mert vannak még csodák. Tudja meg mindenki, akit illet, hogy igenis fel lehet építeni, napok alatt, egy két kirakatos, tetszetős kivitelű, vadonatúj fém- és műmárvány portált, ki lehet tatarozni a helyiséget, és pár napos szünetelés után, vidáman folytatni lehet az árusítást. Lám, megtalálták ennek is a módját! Mégpedig alig ötven méternyire a féléve zárva levő Váci utcai Csemege bolttól; a Kristóf téren. Ezen a portálon, röviddel ezelőtt még nem volt semmi változás, aztán egyik reggel láttam, amint bontják, másnap már a falait formázták, harmadnap belül renoválták, aztán egyik délután beillesztették a fémvázat, következő nap, alul a műmárványt, ugyanakkor az üvegeket, és este már rendezték a kirakatot! Ugye nem kell felhagyni a reménnyel! Jó lecke ez a csüggedőknek és a kishitűeknek. Hát csak ezért írtam le az egészet.

Hopp! valamit majdnem kifelejtettem. A szóbanforgó helyiség bérlője, illetve a portál építtetője, magánszektoros bőrdíszműves és kesztyűs. Enynyit még el kellett mondanom, hátha ez is érdekel valakit. **K. I.**

Mindenféle

Ha lelkiismeretfurdalásod van valami miatt, keresd meg hozzá a megfelelő aforizmát és megnyugszol.

*

Akinek nincs meggyőződése, annak az nem is hiányzik.

*

Az előítéletben az a szomorú, hogy rendszerint indokolt.

*

Az ember a világűrben is betartja az evolúció sorrendjét. Először a majmok jönnek.

*

Gyengeségeit csak az erős nem szégyelli.

F. L.

Genfben, későn este

Toncz Tibor rajza

– Kegyelmes uram, ma mi volt a vacsora Mister Herternél?
– Psszt! Szigorúan bizalmas!

E heti hirdetésünk

Ferencke boldog

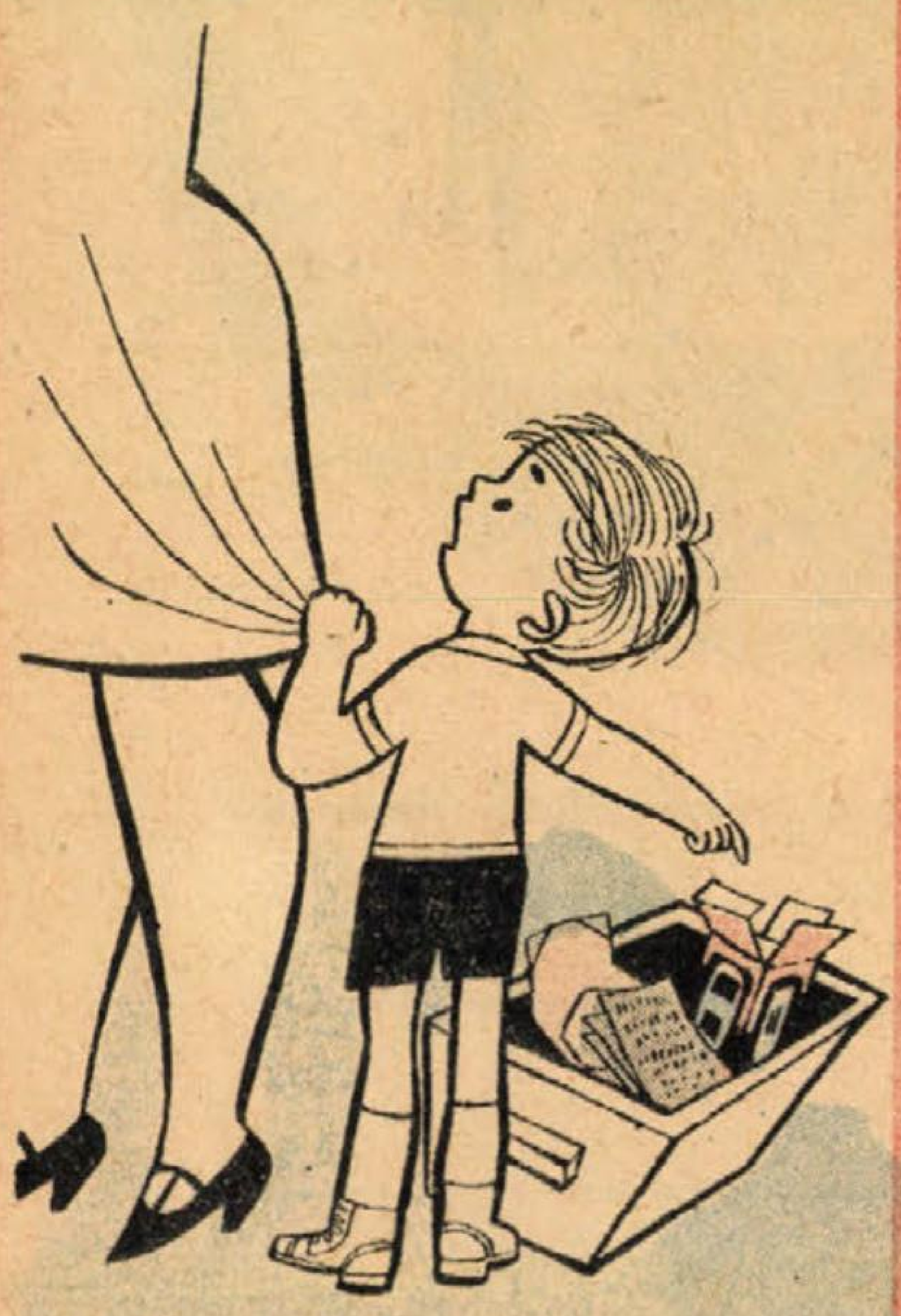

a box fényképezőgép.

Vásároljon gyermekének Pajtás fényképezőgépet 160,— Ft-ért.

Altissa fényképezőgépet 160,— Ft-ért.

OFOTÉRT

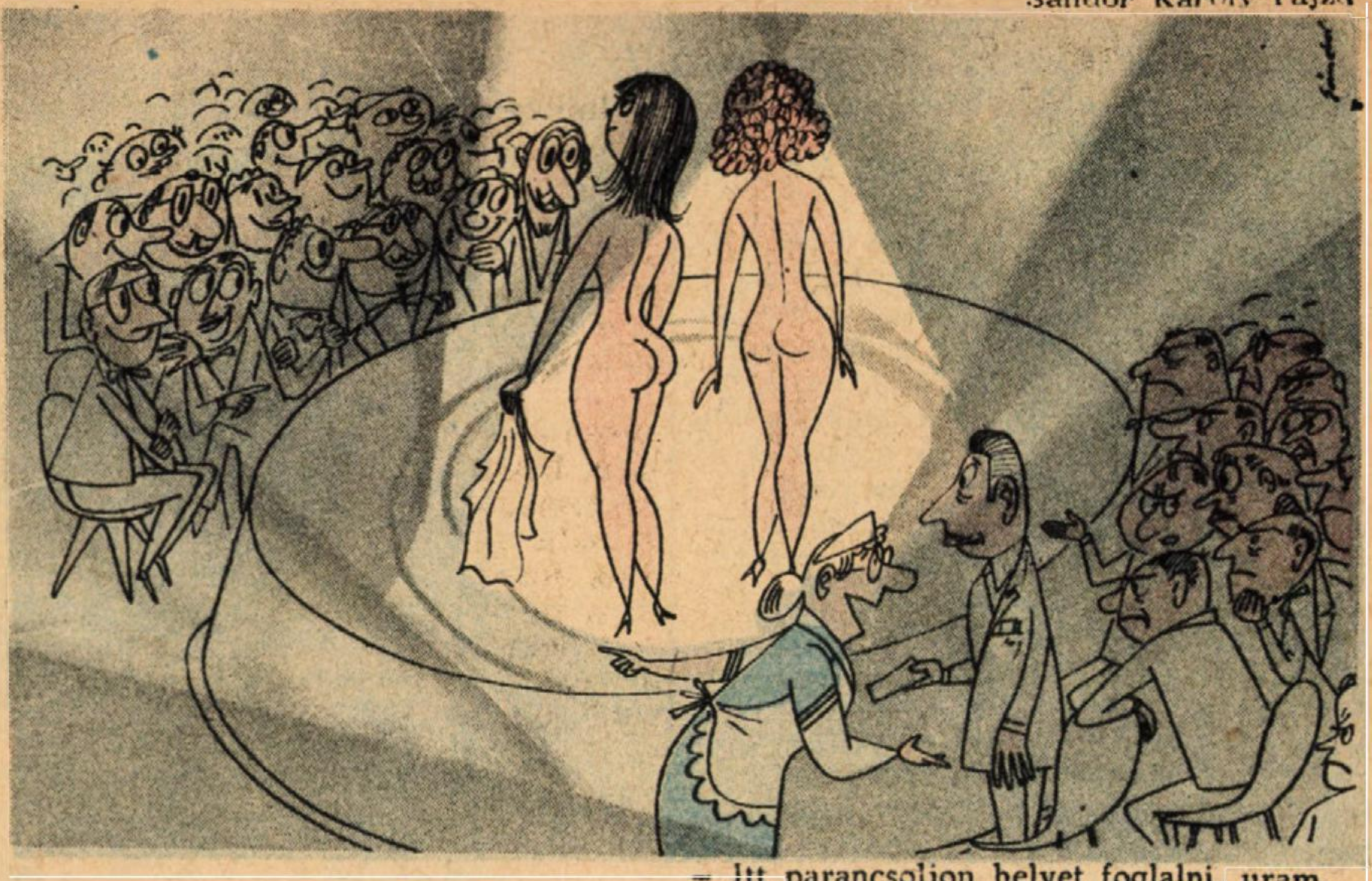

— Anyu! Ha nem figyelnék, már megint eldobtad volna, pedig tudod, hogy a MÉH részére gyűjtöm a papírhulladékot!...

Szerkesztőségünkbe számos olvasónk küld kéziratokat közlés céljára. Minden kéziratot elolvasunk, de bírálatot csak azokra a kéziratokra küldünk, amelyekben a humoros írói tehetségnek jelét látjuk. A meg nem felelő kéziratok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

Egy sztriptiz bárban, valahol Nyugaton

Sándor Károly rajza

– Itt parancsoljon helyet foglalni, uram, a túlsó oldalon a drágább helyek vannak...

VÁSÁR UTÁN

Elmentem én a Vásárba,
Annak vagyok betege.
Azóta csak búsulok, mint
Szárazon a kecsege.

Eddig — tetszett a lakásom,
Mostan? — Lomtár, maradi.
Fotocellás ajtók nélkül
Hogy is élhet valaki?

Ocsárolom a vén szekrényt,
Nincs okom, hogy kíméljem.
Mért nem válik — gombnyomásra —
Zenegéppé? Miért nem?

S hát a karszék milyen ósdi!
Nincs benn elmés szerkezet:
Nem tud nyílni és csukódni —
Kombinálni nem lehet.

Szőnyegeim molyok rágják,
Nincs még bennük az a szál,
Amitől a molysereg a
Nirvánába hazaszáll.

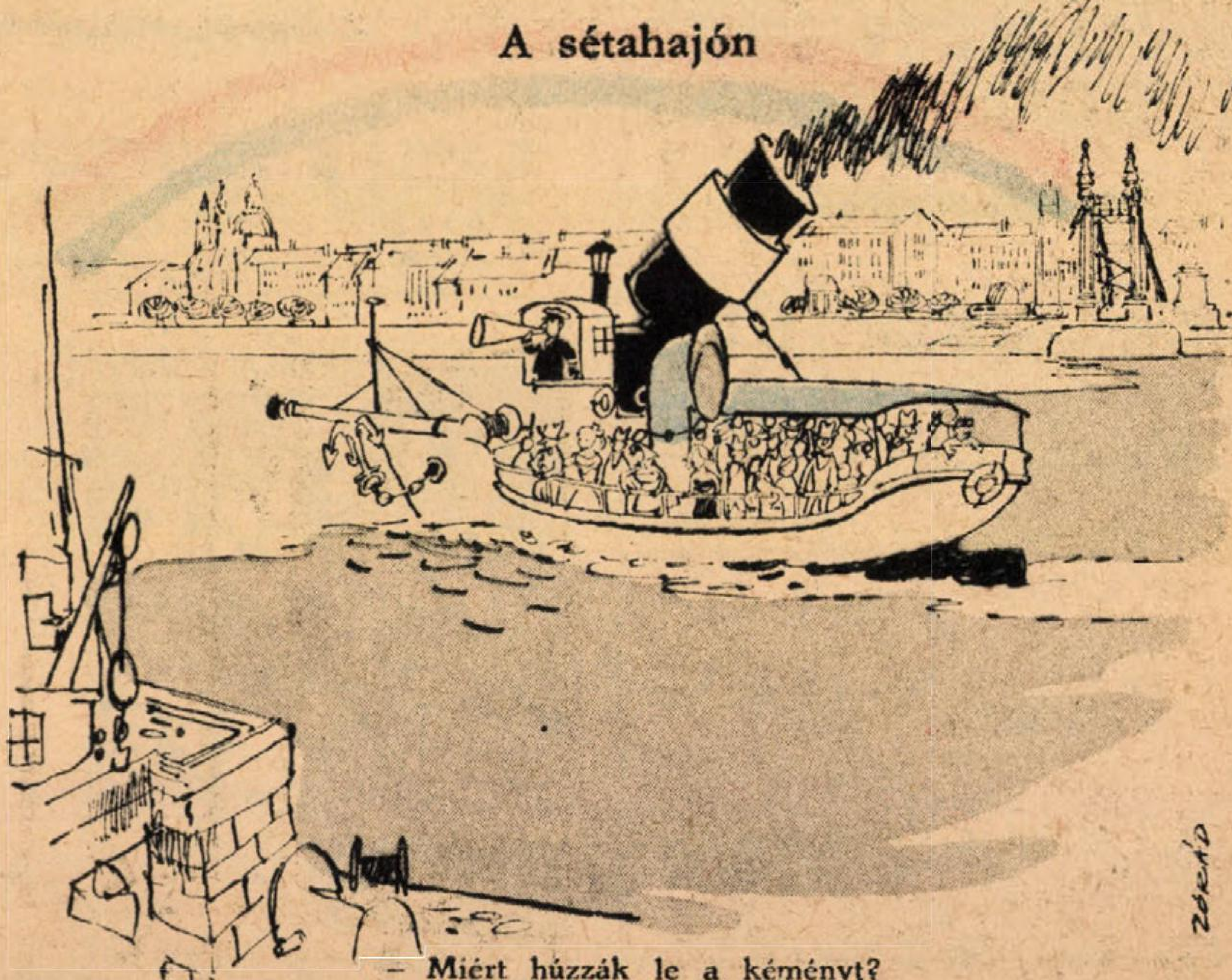
Fürdőszobám nylon nélkül.
Óh, micsoda állapot!
A konyhába ha betérek,
Csak a szívem fájhat ott.

Lábasaim nem sípolnak,
A hús bennük odaég.
Hogy elkelne ide is az
Infravörös csoda még!...

Vásár óta otthonomban,
(Amely pedig lágy, puha)
Úgy élek, mint kultúrából
Kirekesztett pápua.

K. Tóth Lenke

A sétahajón

– Miért húzzák le a kéményt?
– Mert itt lesz az Erzsébet-híd.

Globális

Ha véletlenül elkerülte volna a figyelmüket, hát most megmondom, hogy a globális szó hihetetlen karriert csinált. Ma már minden összesített adat globális! Van ugyebár üzemi globalitás, vállalati globális adat, sőt a trösztök és minisztériumok is globaliter fejeznek ki bizonyos számokat. Ez a helyzet néha már zavart is okoz, mert az ember nem tudja, hogy a közölt globális szám üzemi globális vagy vállalati globális.

Ezen a nehézségen szeretnék a következő szerény javaslatommal segíteni. Köztudomású, hogy a globus szó gömböt, illetve közértelmezés szerint földgömböt jelent. A globusból képezett globális tehát a föld egészét magán foglaló, a teljes földgömbre kiterjedő fogalmat jelez. Ennek a mintájára javaslom bevezetni a naprendszert idéző „soláris", a tejút rendszerre vonatkozó „galaktikus" és az egész világegyetemet felölelő „univerzális" kifejezéseket.

Ezek használatba vétele után a

globális (vagyis földkerekségi) adatok a vállalat egy üzemére,

soláris (vagyis naprendszeri) adatok a teljes vállalatra,

galaktikus (vagyis az egész tejutat felölelő) adatok a trösztre,

univerzális (vagyis az egész világmindenséget magukban foglaló) adatok a minisztériumra vonatkozzanak.

(Závori)

A piacon

Vasvári Anna rajza

– Hohó, néném! A maga tejföle iróból és lisztből készült!
– Igen. Talán tud valami olcsóbb receptet?

A teremtés történetéből

(Legújabb fejezet)

A nyolcadik napon pedig teremté az Isten a hivatalokat és más egyéb mindenféle közügyeket intéző szerveket, és látá az Isten, hogy jók, és paradicsomi állapotok lettek e hivatalok környékén és az emberek agyba-főbe magasztalták vala az Istent. Ekkor Lucifer megjelent és köztudomás szerint osztályrészt követelt magának a hivatalokból is. Az Isten pedig, hogy lerázza magáról az erőszakos Lucifert, így szólt hozzá:

— Tekints a hivatali helyiségekre, melyek közül az egyiket megátkozom, aztán tiéd legyen.

Ilyen előzmények után létesített vala Lucifer az édenkert közepén egy Közönségbosszantó Hivatalt, melynek feladatává tette, hogy keserítse meg a lakosság életét és apró bosszúságokkal tegye a paradicsomi állapotokat kevésbé paradicsomivá, és vegyítsen ürömöt az örömbe. És támada kicsiny mellékíze minden jónak, és a lakosság nem élvezé fenékig a paradicsomot.

Ha egy szép lakóház épült fel valahol, a bosszantó szerv parányi ablakokat tervezett a lakószobákhoz és a szobák sötétek és levegő nélküliek lettek és a vakolatba rossz minőségű malter került, hogy a plafon darabokban hullott vala fiatal házasok levesébe, vagy az ő nászágyukra.

Az Éden-körúton pedig szebbnél szebb üzletek sorakoztak egymás után, bőséges árukészletekkel és gazdag választékkal. És a bosszantó szerv megteremtette ennek ellensúlyozására a „Leltár miatt zárva!" és az „Átalakítás miatt zárva!" feliratú táblácskákat és a legszebb és a legforgalmasabb üzletekre helyezte azokat. Midőn pedig a legújabb típusú árucikkek is megjelentek és a vásárlók hangos szóval kiáltoztak örömükben, a bosszantó hivatal megteremtette a „Mintadarab, nem eladó!" feliratú árucikkeket. A gazdag díszítésű éttermekbe és vendéglőkbe pedig elhelyezte a „Kifogyott" jelzést viselő étlap-jegyzékeket.

Mind efféle, másegyéb és számos hasonló apró-cseprő dolgokkal keserítette vala a bosszantó szerv az emberek hétköznapjait és az emberek az Istenhez fordították tekintetüket és szomorúan panaszolták el neki az ő bosszúságaikat, melyekkel az ő szájukíze feleslegesen megkeseredik és az ő örömeikbe ürömök vegyülnek.

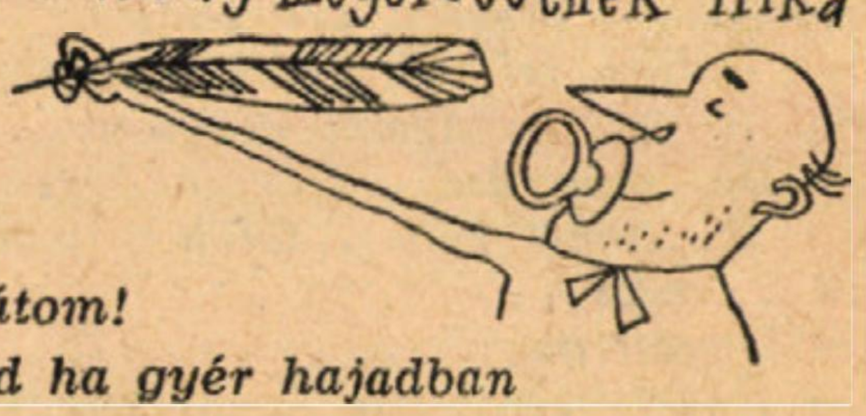
Az Isten pedig szórakozottan hallgatta az emberek fohászkodását és az ő fülét csak félfüllel szentelte a hallgatásra, mert valamely apróság miatt maga is éppen erősen bosszankodott . . .

Ján Kalina
(Bratislava)

Vlagyimir Alekszejev

A fiatalság megőrzésének titka

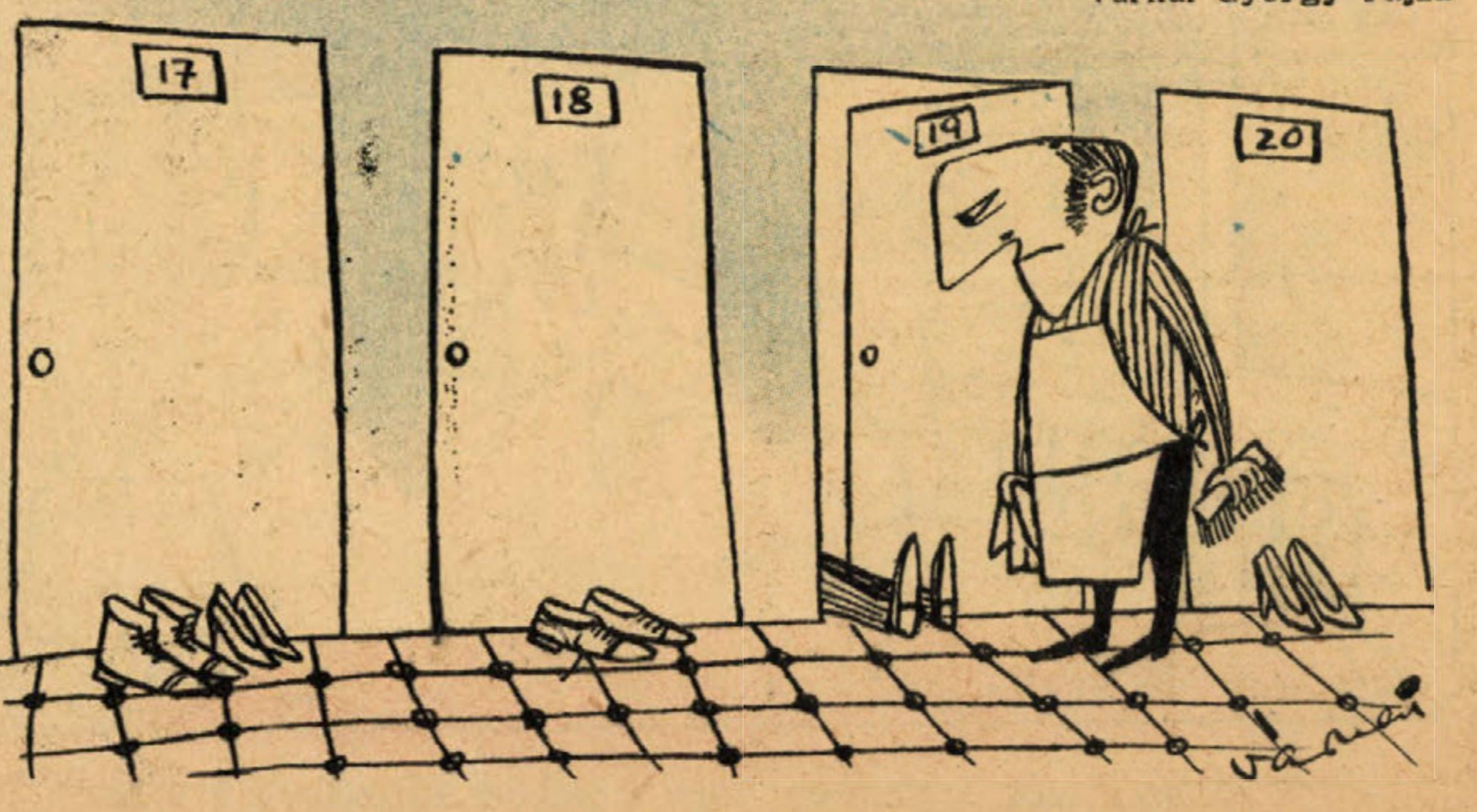

Barátom!
Majd ha gyér hajadban
már megcsillannak az ősz szálak,
légy költő!
Meglásd, azonnyomban
az ifjak közé regisztrálnak!
S míg lantodon mély húron zendül
az érett, édes férfidal,
ifjú maradsz, fogadom szentül:
fiatal,
mindig fiatal!

(Oroszból fordította Pogonyi Antal)

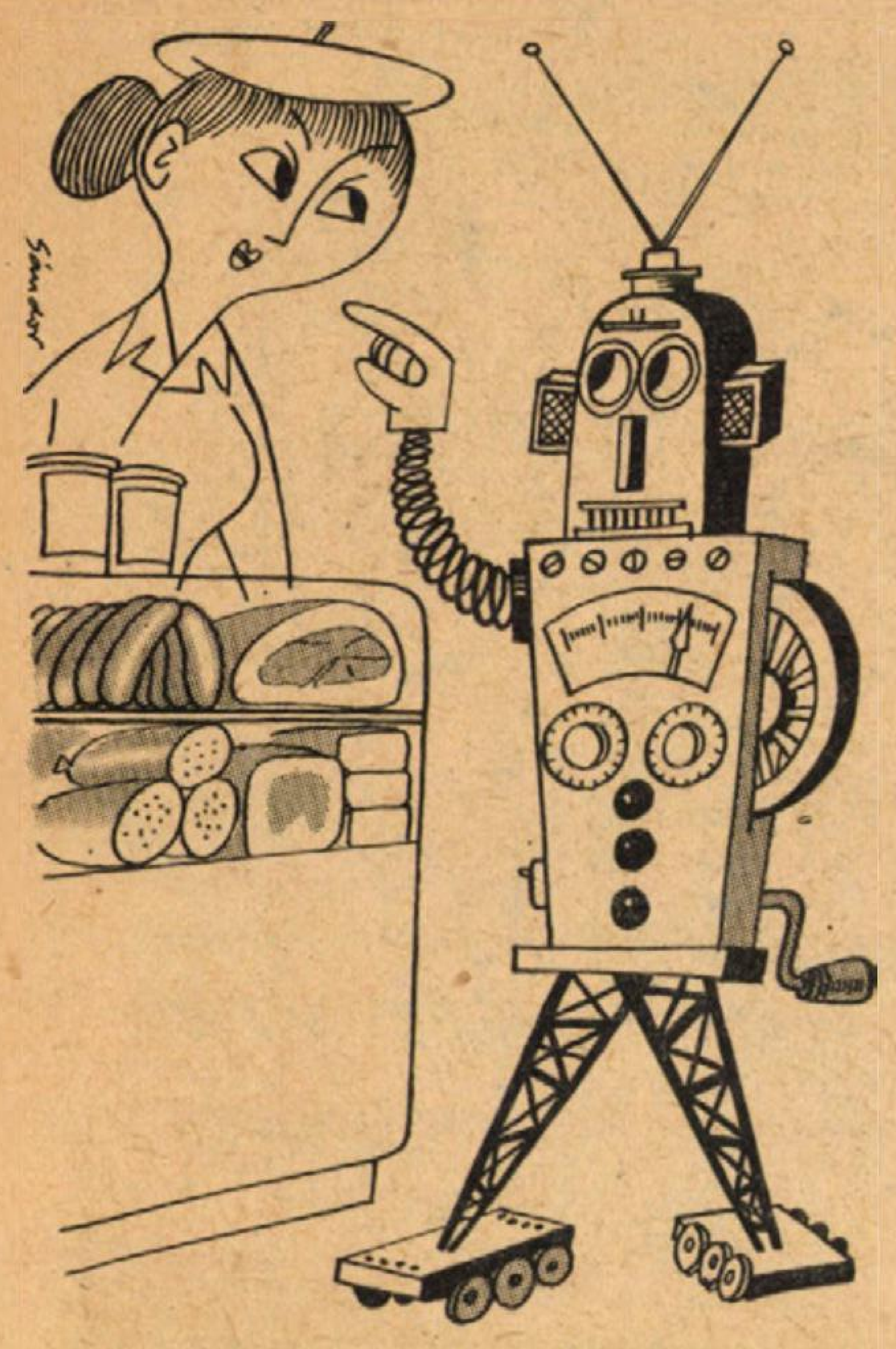
Bizalmatlan szállóvendég

Várnai György rajza

Robotember a Közértben

Sándor Károly rajza

– Tíz deka gépsonkát kérek!

ÖREGSÉGI BIZTOSÍTÁS

A rendőr erősen illuminált, idősebb falusi atyafit élesztget a járda szélén. Az öreg egyre ezt hajtogatja: „Öregségi biztosítás ... öregségi biztosítás ...”

— Keljen fel már, öregem, hallja-e, nem itt van az Állami Biztosító ...

— De é-én öre ... öregsé ... gi bizto ... si ... táást kötö ... tötök... itenn:.. mos ... sstan ...

— Ugyan már!

— Iiiigeniegenigeeen ... Az asszon ... az a sár ... kááááány aszonta a múl ... kor, ha ... ha ... ha még eccer úgy berú ... rú ... gok, mint a di ... di ... di ... sznó, elvá ... vá ... válik tű ... lem, aztán élhet ... het ... tek egye ... egye ... egyedül öreg napja ... napja ... imban ... !

[illegible] Sándor

Le a bürokráciával!

A technika vívmánya

— Mit szól az új atomreaktorhoz?

— Nagy dolog. De mit szól a mi pislákoló petróleumlámpánkhoz?

Ez a beszélgetés Balatonmária-Alsó megállóhelyen zajlott le. Itt egyetlen petróleumlámpa áraszt gyenge fényt. De így van Balatonmária-Felső és Balatonmária-Szőlőtelep megállóhelyeken is. Ezeken a megállókon mindössze egy-egy petróleumlámpa „világít”. Könnyű elképzelni, hogy milyen sötét van a vasút környékén.

A községi tanács az elmúlt évben saját erejéből villamosította a fürdőhely alsó megállójának környékét és szerette volna a megállóhelyet bekapcsolni a villanyvilágításba. Ezért a Tanács felhívta a MÁV pécsi igazgatóságának figyelmét arra, hogy mindössze 4500 forint hozzájárulással a megállóhelyen is kigyúlhatna a fény. A pécsi igazgatóság válasza szerint a MÁV-nak erre a kiadásra akkor nem volt kerete. Azóta egy év telt el, és úgy látszik, még mindig nincs a MÁV-nak erre a célra 4500 forintja. Kár, mert ennek a sötétségnek a balatoni idegenforgalom látja a kárát.

Novák József VB-titkár
Balatonmáriafürdő

Nagyhangú nagyáruház

Fáradhatatlanul bömböli naphosszat a kecskeméti főtéren lévő Állami Áruház torzhangú megafonja: „Nagyáruház, nagy választék. Megérkezett a legújabb ...” Időközönként belekontrázik az áruházi szövegbe a busz-megálló hangszórója is: „Az autóbuszjárat megérkezett.” A szemben levő irodák, üzletek a lakások ajtóit, ablakait ilyenkor ijedten csukják be az emberek, mert ez a bábeli hangzavar nem kíméli az idegeket. A szerény járókelő pedig — mivel nem csukhat be semmit — fogja a fejét és azon elmélkedik, vajon egy szépen fejlődő város főterén van-e, vagy a vurstliban.

Kovács István
Kecskemét, Hunyadi város

Se víz, se kémény, se garancia

Községünk egy modern, új iskolát kapott. Az új létesítményt az É. M. Komlói Építőipari Vállalat készítette és adta át 1958. november 7-én. Az átvétel napján már hiba volt a vízszolgáltatással, amit egy havi utánjárással végül is sikerült megjavíttatni a komlóiakkal, úgyhogy a telet kihúztuk vele. Ez év május 3-án azonban ismét bedöglött a kútban elhelyezett motor-szivattyú és így a *kétszáz* iskolás, *negyvennyolc* óvodás gyerek és az üzemi konyha megint víz nélkül maradt. Nyomban írtunk és telefonáltunk a komlóiaknak, és kértük a motor sürgős kijavítását. Sürgős kérésünkre tíz nap múlva azt a választ kaptuk, hogy „jelenleg nem érnek rá garanciális munkát végezni”.

Az iskolán egyéb „műszaki” hibák is vannak, meglehet a fenti vállalatnak a jótállási idő leteltéig meg kellene javítani. A kémények meghosszabbítására például a bíróság döntést is hozott, de a komlóiak fülük botját sem mozgatják. A Komlói Építőipari Vállalat valószínűleg úgy okoskodik, hogy a garanciális idő lejártáig megleszünk kémény és víz nélkül, utána majd csak történik valami. Mi viszont azt szeretnénk – és ehhez kérjük a Ludas Matyi támogatását –, hogy az iskolánkon elkövetett „műszaki” hibákat az Építő Vállalat még a garanciális időn belül kijavítaná.

F. K. áll. isk. ig. h.,
Olasz

Ludas Matyi postájából

A május 14-i számunkban megjelent „Lassan, de rosszul” című cikkükre közöljük: A Lottó Áruház építkezésének lassúságát, valamint a mennyezet egyenetlenségét, festési hibáit és hajszálrepedéseit, továbbá a padlóburkolat feltáskásodását mi is többször kifogásoltuk. Május 19-én a VII. kerületi Házkezelési Igazgatóság meghívására ez ügyben egyeztető értekezletet tartottunk, melyen a kivitelezők vállalták a hibák kijavítását.

Belker Áruházi Keresk. Ig.
Benkő Lajos oszt. vez.

Parkverseny, vagy tehén-derby?

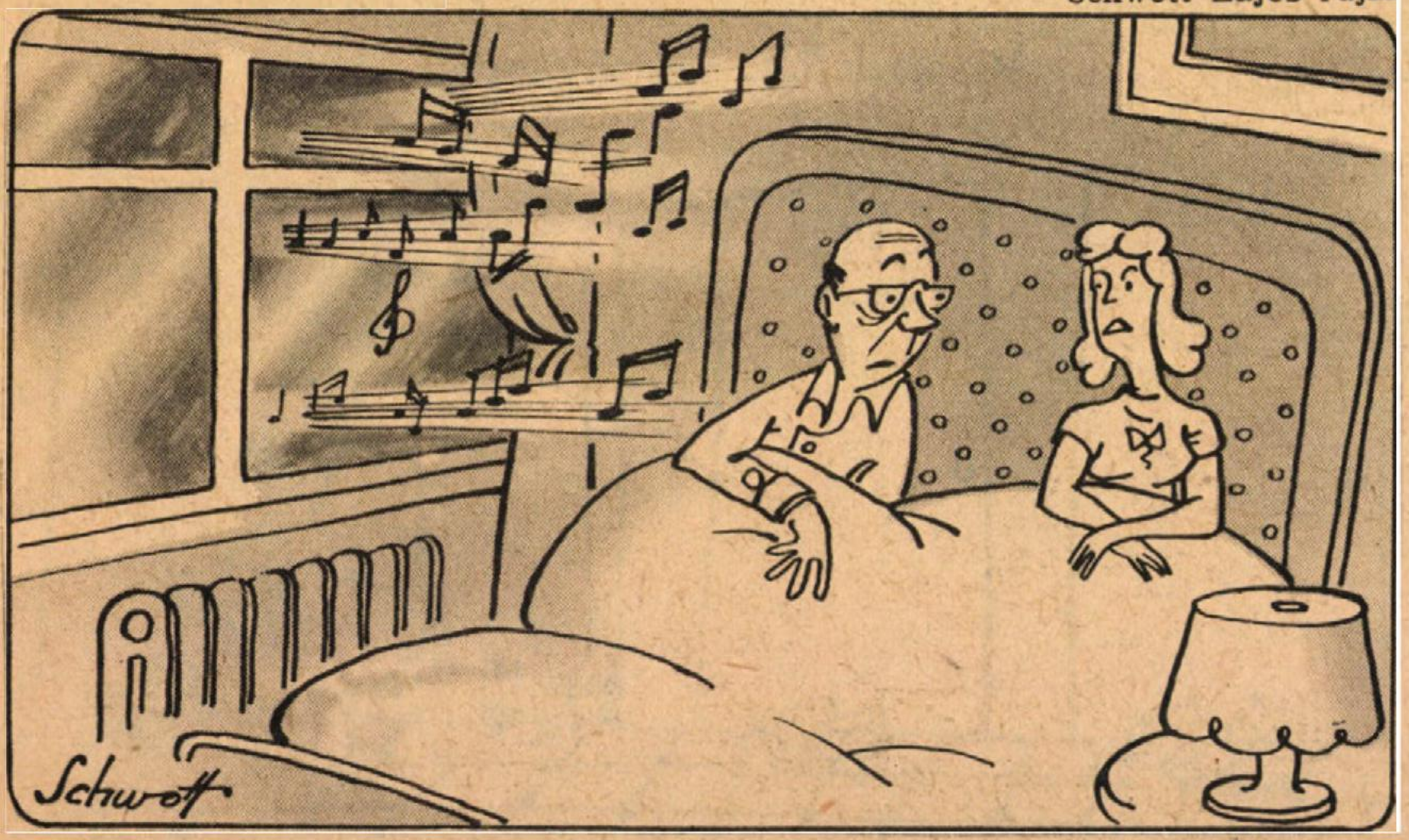
Tegnap Mátraházán jártunk, hogy megnézzük, vajon hogyan készülnek az ottaniak az üdülők országos parkversenyére. Kiváló kertészeti munkáról tanúskodó, nagy virággruppot láttunk az üdülő közepén abban a történelmi pillanatban, amint Dallos László, az üdülő igazgatója a korahajnali órákhoz stílszerű lenge magyarban, házilag készült karikás ostorával, éppen a teheneket hajtotta kifelé belőle.

A gyöngyösi tanács határozata alapján a teheneket az üdülőhelyen zárva kellene tartani, vagy ha a szabadban vannak, akkor őrizetükről gondoskodni kellene. Nem értjük, miért nem szerez érvényt saját határozatának a gyöngyösi tanács, és miért nem bírságolja meg az ismételten szabálysértő tehéntulajdoncsokat?

Még akkor is, ha a mátraházai erdészekről van szó!

Zenés fejtörő

Schwott Lajos rajza

– Mit gondolsz, most a Kovácsék, vagy a Szabóék bömböltetik a rádiót?

A szinkron dicsérete

Nem szeretem a szinkront. Szeretem a technika vívmányait, de a szinkronban, hol a hangszín rossz, hol a szájmozgás és a magyar hang illeszkedése, hol szobahatást ad szabadban, hol viceverza. Bár a színészek megválogatása bizonyára körültekintő gonddal történik, nagyon sok esetben nem fedi a magyar színész hangja az eredeti filmalak jellemét, viselkedését.

Ezért nem szeretem a szinkront. Mea culpa...

Ezzel a viszolygással ültem be tegnap az egyik reprezentatív filmszínházunkba. Szinkronhoz. De a film iránti érdeklődésem legyőzte a viszolygást, és megadtam magam. Ám legyen.

Tekintetem már a híradóra tapadt, amikor a félhomályban észrevettem, hogy nagy szuszogással fejkendős, termetes asszonyság préselődik be a hátsó sorba. Két oldalán egy fiatalnak látszó legény és egy ifiasszony foglalt helyet. És abban a pillanatban harsány papírzörgés kezdődött. Az asszonyság két oldalán cirpelni kezdett a Sportszelet és a rumosmeggy lepelbontására annyira jellemző, finoman hangolt, de annál alattomosabb és kitartóbb celofán- és sztaniol-surrogás...

Dicséretükre váljék, elég hamar befejezték ezt a műveletet. Felborzolt lelkem hát lecsillapodott és boldogan vettem tudomásul a nézőtéri békét.

Akkor robbant fel a bomba.

A fejkendős asszonyság robbantott:

— Te Julis, aztán olvasd ám a feliratokat, mint a múltkor, rossz má az én szömöm, édös gyerököm...

A robbantástól kábult agyamban, mint szputnyikok cikáztak a lehetőségek: felüvöltök a csillagos égboltig, kirohanok..., rendőrség, tűzoltóság, mentők... az Embervédő Egyesületet hívom ki helyszíni gyorssegélyre, kell lenni ilyennek is, a védtelen mozilátogatók megmentésére...

És ekkor jött a gyökeres fordulat, lezuhant a Gellérthegy a szívemről, mert felriogott a felmentő sereg kürtje a Julis ajkán:

— Nem kell, anyuka, ez szinkronizált...

— Aha...?

— Persze. Magyarul beszél.

Kolumbusz elgyötört lelke ujjongott fel így zekéje alatt, amikor a reményvesztettség hónapjai után megpillantotta a horizonton az Újvilág vékonyka földcsíkját, így robbanhatott ki az a történelmi „Heuréka!" a görög bölcs száján, így pillanthatta meg a közismert torzonborz hajótörött az ugyancsak közismert Unicum-üveget a végtelen tenger kellős közepén.

Magam és az Emberiség nevében: köszönöm, kedves Szinkron... Megmentettél egy felolvasó szomszédtól...

Tavaszi Sándor

Szórakozott vadevezősök

Schwott Lajos rajza

— Ejnye, a középső részt megint otthon felejtettük!

A humor könyvéből

Jókai Mór idős korában álmatlanságban szenvedett. A hipnotikus gyógymód akkoriban kezdett divatbajönni és Jókai, családja unszolására, végre beleegyezett, hogy hipnotizőr tegyen kísérletet vele is. Megfelelő előkészületek után a hipnotizőr rákezdett a mondókájára:

— Jókai Mór! Minden ködbe olvad, halk zene szól és álomba ringatja. Most mélyen alszik! Jókai feje csakugyan lekonyult a hintaszékben, azután mozdulatlan maradt. A családtagok hálás pillantásokkal és 20 forinttal honorálták a csodálatos sikert, mire a hipnotizőr diadalmasan nyúlt a kalapja után. Alighogy kitette a lábát az ajtón, Jókai óvatosan pislogni kezdett, majd megszólalt:

— Elment már ez az őrült?

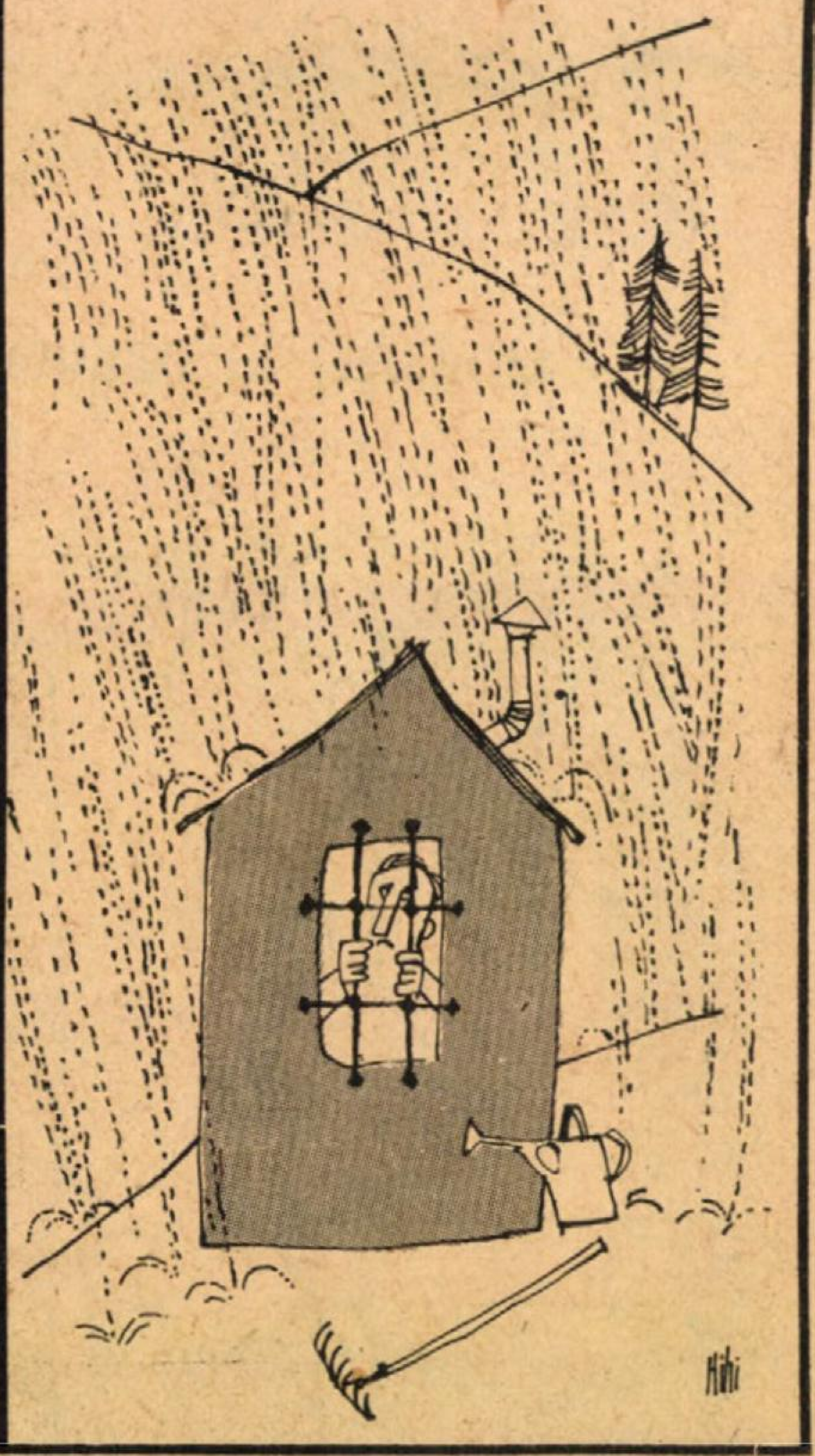
*

Sacha Guitry öltözőjébe fiatal újságíró nyitott be.

— Sacha Guitry? — tette fel a kérdést.

— Az vagyok — hangzott a válasz kelletlenül. — De mielőtt tovább mennénk, engedje meg, hogy egy élményemet elmondjam. Kezdő színész korombben jelen voltam, amint Sarah Bernhardt öltözőjébe fiatal újságíró nyitott be a kérdéssel: Sarah Bernhardt? A nagy művésznő ekkor felemelkedett helyéről és fejedelmi kézmozdulattal mutatott az ajtó felé. Kár, hogy önnek ilyen élményben nem volt még része. ...Most pedig mondja meg, hogy mit kíván tőlem?

Vikendház

Állatorvosnál

Várnai György rajza

A szeizmográf

Mészáros András rajza

Mintaférj az üdülőben

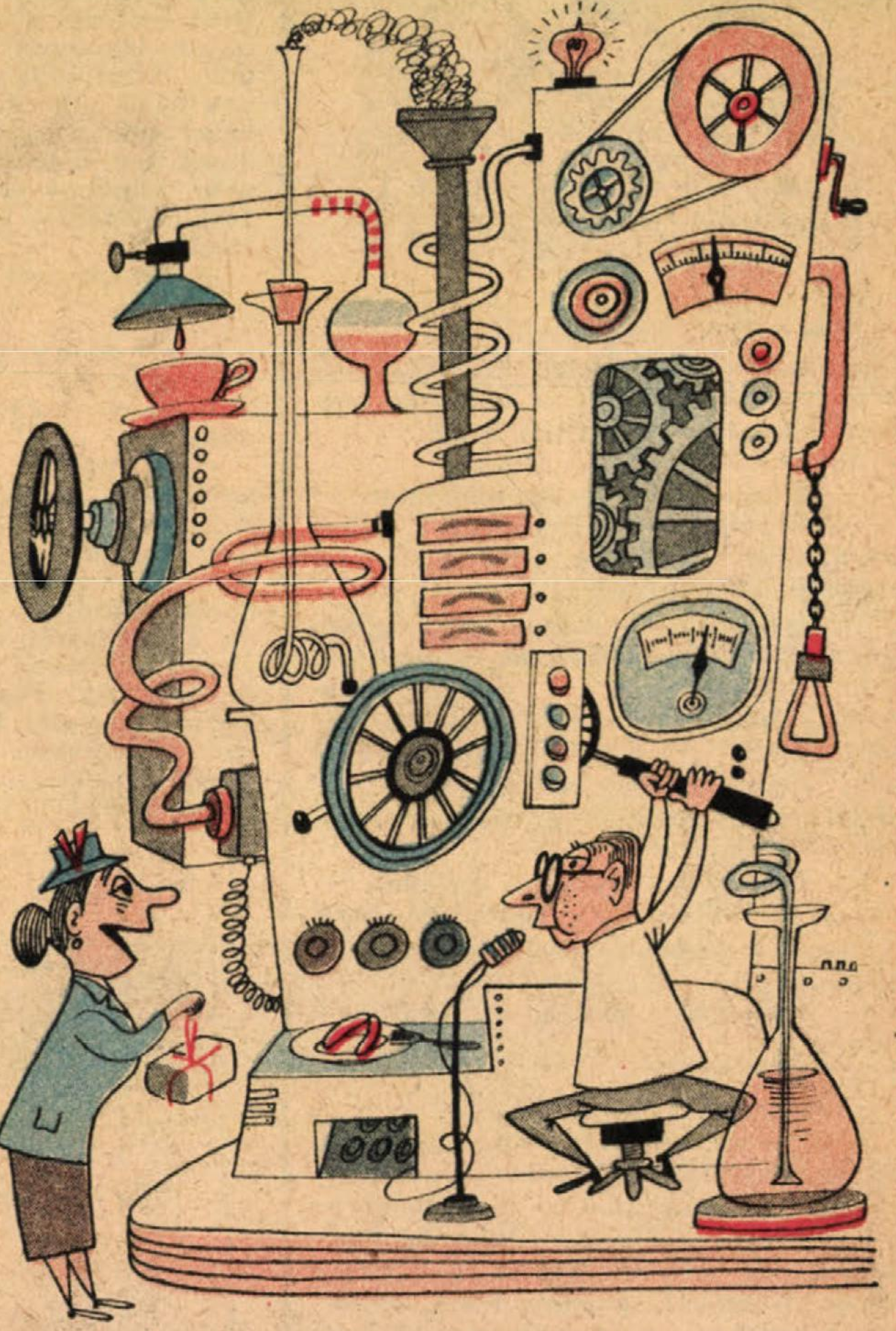
Erdei Sándor rajza

– Ezt a pechet! Azt hittem, egyágyas szobát kapok!...

A technika csodája

Sándor Károly rajza

– Hoztam tíz deka mustáros halsalátát a büféből, édes fiam. Csapold le belőle a mustárt, és akkor van mit enned a virslihez...

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.

Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő. Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — Kiadja a Hírlapkiadó vállalat. Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.